DEN danske STJERNE

Marts 1983
132. Årgang
Nummer 3

DEN danske STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Marts 1983
Årgang 132
Nummer 3

INHOLD

BØRNESTJERNEN

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed in the Federal Republic of Germany ISSN 0107-2137 PB MA 0551 DA

OMVENDELSENS EVANGELIUM

Præsident Spencer W. Kimball

Vi er så taknemlige fordi vor himmelske Fader har velsignet os med omvendelsens evangelium. Det er noget centralt i hele evangeliets plan. Omvendelse er Herrens lov for vækst, hans princip for udvikling, hans vej til lykke. Vi er dybt taknemlige over at vi har hans uendelige løfte om at vi, efter at have syndet og begået fejltagelser, ved oprigtig og tilstrækkelig omvendelse kan blive belønnet med tilgivelse.

,,Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile," sagde Mesteren [Matt. 11:28].

Det dejlige ved omvendelse er at skrifterne er lige så fulde af Herrens forsikring om at han vil tilgive os som

den er med hans befalinger om at vi skal omvende os og ændre vor livsførelse, så den er i fuldstændig harmoni med hans vidunderlige lærdomme.

Gud er god. Han er ivrig efter at tilgive. Han ønsker at vi skal fuldkommengøre os og få herredømme over os selv. Han ønsker ikke at Satan eller nogen andre skal have herredømme over vor tilværelse. Vi må lære at overholdelsen af vor himmelske Faders bud og befalinger udgør det eneste middel hvorved man kan få fuldstændig herredømme over sig selv, den eneste måde hvorpå vi kan finde glæde, sandhed og tilfredsstillelse i dette liv og i al evighed.

Således har Herren sagt til os, der påny har fået disse sandheder i denne sidste uddeling: „Tal ikke andet end omvendelse til denne slægt, hold mine bud og hjælp til med at fremme mit værk i overensstemmelse med mine bud." [L&P 6:9]. „Derfor er I kaldet til at råbe omvendelse for dette folk." [L&P 18:14]. Dengang de første hellige var på vej til Missouri gav Herren lederne følgende instruktioner:

„De skal prædike undervejs og alle steder bære vidnesbyrd om sandheden og formane de rige, de høje, de lave og de fattige til at omvende sig.

Og de skal grundlægge menigheder, om jordens indbyggere vil omvende sig." [L&P 58:47–48].

I dag er det vores omvendelsesdag. Det er dagen hvor vi hver især omhyggeligt skal undersøge vores situation og ændre vor livsførelse om nødvendigt.

Når vi har gjort fejltagelser må vi nødvendigvis træde ind på omvendelsens vej. Vi er nødt til at have et personligt vidnesbyrd om dette mirakel der fører til tilgivelse. Det er nødvendigt at vi hver især forstår at omvendelse på rette vis kan anvendes i vort liv såvel som i andres. Således er det Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges mission at kalde mennesker overalt til omvendelse, så de kan lære det levende evangeliums glæder at kende. Råbet om omvendelse lyder til alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.

Omvendelse er Herrens lov for vækst, hans princip for udvikling, hans vej til lykke.

Vi behøver ikke at komme med undskyldninger fordi vi hæver vor røst i en verden der er blevet så fuld af synd. Modstanderen er underfundig. Han er durkdreven. Han ved at han ikke på et øjeblik kan formå gode mænd og kvinder til at gøre meget ondt, så han er beregnende, han hvisker halve sandheder til dem han har i sinde at indfange, så de kan følge ham.

Da fordums forsyndelser fortsætter i vore dage har Herren påny sagt:

„Du skal ikke slå ihjel . . .
Du skal ikke stjæle . . .
Du skal ikke lyve . . .
Du skal ikke bedrive hor . . .
Du skal ikke tale ondt om din næste . . .
Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud.

og se, da skal du komme de fattige i hu og indvie en del af din formue til deres underhold, det, du har at give dem . . .

Du skal ikke være stolt i hjertet . . .

Du skal ikke være lad . . .

I skal leve sammen i kærlighed . . .

Det, du har modtaget, som er blevet givet dig som en lov i mine skrifter, skal du antage som den lov, hvorefter min kirke skal ledes.

Og den, der gør derefter, skal blive frelst, men den, som ikke gør derefter skal blive fordømt, dersom han bliver ved således." [L&P 42:18–30, 40–60].

Nogle af de største synder i vores generation er sexuelle synder. Tragedier, film, TV–programmer, popmusik, bøger og ugeblade synes alle at forherlige sexuel fordærvelse. Det er som om de forkynder at der *ikke findes noget helligt,* end ikke ægteskabseden. Den lidenskabelige kvinde er heltinden og hun bliver retfærdiggjort. Den lidenskabelige helt skildres som et menneske der ikke kan gøre noget forkert. Det minder om Esajas der sagde: „Ve dem, der kalder ondt for godt og godt for ondt." [Es. 5:20].

Vor himmelske Faders fundamentale læresætninger er de samme i går, i dag og til evig tid. Selv om folk i denne verden gør så mange forkerte ting, hverken kan eller vil Herrens kirke ændre Mesterens lærdomme.

Hvor er vi dog taknemlige over at vor himmelske Fader har givet os omvendelsens gave. Og hvor er det bedrøveligt dersom vi ikke kan indse at hver dag er en omvendelsens dag for os, for at vi kan få den nødvendige fremgang: „Men ve dem, der har loven, ja, som har alle Guds bud, som vi, og overtræder dem og forøder deres prøvelses dage, for deres tilstand er forfærdelig." [2 Ne. 9:27].

Når omvendelsesprocessen tager sin begyndelse må der eksistere en dyb skyldfølelse, og i denne skyldbevidsthed må der ligge nogle sjælekvaler der får ånden og sommetider hele legemet til at lide. For at mennesker der overtræder skal kunne holde sig selv ud er de nødt til at efterleve én eller to af følgende alternativer. Den ene er at de kan døve deres bevidsthed eller sløve deres sanser med stimulerende midler, således at de kan fortsætte deres overtrædelser. Dem der vælger dette alternativ vil i den sidste ende blive ufølsomme og miste ønsket om at omvende sig. Det andet alternativ er at lade samvittighedskvalerne føre til fuldstændig sorg, og derpå til omvendelse og endelig til sidst til tilgivelse.

Men husk at tilgivelse ikke fås uden omvendelse. For omvendelse er først sket når man har været fuldstændig ærlig og har indrømmet sine handlinger uden at undskylde sig eller komme med bortforklaringer. Man må indrømme overfor sig selv at man har syndet, uden på mindste måde at bagatellisere overtrædelsen eller bortforklare dens alvorlighed, og uden at mildne alvoren i den. Man må indrømme at synden er så alvorlig som den i virkeligheden er, og ikke gøre et kilo til et gram. De mennesker som vælger at se tingene i øjnene og ændre livsførelse vil måske synes at omvendelsens vej er svær at gå i begyndelsen, men de vil opdage at det er en langt mere ønskværdig vej at gå, når man først har oplevet dens resultater og belønninger.

Apostlen Paulus skrev: „Thi bedrøvelse efter Guds sind virker omvendelse til frelse." [2 Kor. 7:10]. Når vi først

har forstået hvor meget vi har skadet os selv og andre og er dybt bedrøvede, så er vi parate til at følge den proces der vil gøre os fri fra syndens virkninger.

Det næste trin i omvendelsesprocessen er at holde sig fra synden. Herren åbenbarede til profeten Joseph Smith: „Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem." [L&P 58:43]. Og til den kvinde der havde bedrevet hor sagde Mesteren: „Gå bort, synd fra nu af ikke mere!" [Joh. 8:11].

Det er vigtigt at bede under hele omvendelsesprocessen, men nu er det absolut nødvendigt. Når man skal afholde sig fra synd er det ofte nødvendigt at holde sig fra visse personer, steder, ting og situationer der har forbindelse med overtrædelsen. Det er en fundamental nødvendighed. Hvis man sørger for gode omgivelser i stedet for dårlige, kan man spærre vejen mellem det menneske der er i gang med at omvende sig og hans tidligere synder.

Det næste trin er at bekende synden, og det er et meget vigtigt trin i omvendelsen. Man er nødt til at bekende og indrømme sine synder for sig selv, og derpå alvorligt påbegynde omvendelsesprocessen. Man er nødt til at bekende sine synder overfor vor himmelske Fader. Særligt alvorlige synder, som f.eks. sexuelle synder, skal lige så vel bekendes overfor biskoppen.

Omvendelsesprocessen begyndes med at man henvender sig til Herren i „kraftig bøn" ligesom Enos gjorde. Derpå går man til biskoppen, dersom det er passende. Herren har en konsekvent orden i sin plan for at velsigne os gennem denne store lov for vækst og udvikling, omvendelsesloven. Ethvert af kirkens medlemmer har en biskop eller en grenspræsident, som gennem sin præstedømmeordination eller kaldelse er „dommer i Israel". I den henseende er biskoppen vores bedste ven på jorden. Han arbejder sammen med Herrens Ånd for at velsigne vores tilværelse, og han holder alle sager fuldstændigt fortroligt.

Når man har følt anger for sin synd, har vendt sig bort fra synden og indrømmet den, er man nået til det store princip der hedder godtgørelse. Her søger man så vidt muligt at godtgøre hvad man har forbrudt. Har man stjålet noget, leverer man det stjålne tilbage, har man skadet andre ved at lyve eller tale ondt om dem, må man gøre alt hvad man kan for at genoprette sandheden.

Det er ofte nødvendigt at holde sig fra visse personer, steder, ting og situationer der har forbindelse med overtrædelsen.

Måske er mord en så alvorlig synd, fordi morderen ikke kan give det liv tilbage som han har frataget et menneske. Det er ikke muligt at godtgøre fuldstændig. På samme måde er det ikke muligt at tilbagegive en dyd der er

frarøvet. Men et menneske der for alvor omvender sig vil godtgøre skaden så fuldstændig som han eller hun kan. Profeten Ezekiel belærte således: „Når . . . den gudløse . . . giver pant tilbage, godtgør, hvad han har ranet, og følger livets bud uden at øve uret, så skal han leve og ikke dø." [Ez. 33:14–15].

Det sidste trin som går ud på at gøre Faderens vilje er yderst vigtigt. Herren gav profeten Joseph Smith følgende oplysninger i de sidste dage:

„Thi jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed.

Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befaling, tilgives." [L&P 1:31–32].

Herrens løfte er ikke til at tage fejl af: „Om du vil gøre det gode og holde trofast ud til enden, skal du blive frelst i Guds rige." [L&P 6:13].

Når man forsøger at bringe sit liv i fuldstændig overensstemmelse med vor himmelske Faders lærdomme, så vil de gode gerninger man gør i livet være et bevis på omvendelsen. Frelseren har sagt:

„Af deres frugter skal I kende dem. Kan man plukke druer af tjørn eller figener af tidsler? . . .

Et godt træ kan ikke bære slette frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter . . .

Altså: af deres frugter skal I kende dem." [Matt. 7:16, 18, 20].

Om det skulle være nødvendigt må vi søge fuldstændigt at ændre vore tanker, idealer, standarder og handlinger for at vi kan fuldføre den opgave vor Frelser har givet os: „Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg eller jeres Fader, som er i Himlen, er fuldkommen." [3 Ne. 12:48]. Dette trin kræver at vi gør alt hvad vi kan uden at holde os tilbage. Hvis man lader være med at betale sin tiende, ikke kommer til sine møder, lader være med at overholde sabbaten, holder op med at bede og ikke udfylder de andre pligter man har, har man ikke omvendt sig fuldtud. Herren ved lige så vel som vi selv hvor fuldstændig vi følger disse fundamentale trin i omvendelsesloven og hvor tilstrækkeligt vi føjer os efter den lov, som virkelig er Guds lov til fremgang og fuldkommenhed.

Hvis vi har følt os nedtrykte og utilstrækkelige, behøver vi bare at gå til vor himmelske Fader og bede ham om hjælp. Og vi vil få den!

Denne ændring bør få os til at bekymre os mere for andre, ja i den grad at vi ønsker at andre skal kunne nyde disse samme velsignelser. Herren har faktisk i sin kærlighed til os sagt at det er nemmere for os at få vore synder tilgivet dersom vi bringer sjæle til ham og flittigt bliver ved med at bære vidnesbyrd for verden. [Se L&P 84:61].

Omvendelsens lov er en herlig og barmhjertig lov. Millioner af vor himmelske Faders børn har gennem hele verdenshistorien haft held til at anvende dette vidunderlige princip til stor

gavn og glæde for sig selv. Skal vi ikke gå og gøre ligeså? Millioner af hellige har fundet fred ved at omvende sig og er kommet til at leve et smukt og tilfredsstillende liv i overflod, med omvendelsens evangelium som deres retningslinie imod personlig fremgang og et liv i harmoni med Gud.

Men hvis vi ikke omvender os har Herren tydeligt ladet os vide at vi vil blive disciplineret og nægtet velsignelser og fremgang. Herren har lært os at han ikke kan tilgive mennesker *i* deres synder. Han kan kun frelse mennesker *fra* virkningerne af de synder de har omvendt sig fra. Herren har klart sagt: „Mit blod skal ikke rense dem, om de ikke vil høre mig." [L&P 29:17]. I dette tilfælde betyder *høre* at acceptere og holde sig til hans lærdomme.

„Lær derfor dine børn, at alle mennesker, overalt, må omvende sig, ellers kan de ingenlunde arve Guds rige, thi intet urent kan dvæle der eller være i hans nærhed." [Mos. 6:57]. Det store og vidunderlige, og det mirakuløse ved Frelserens godgørende forsoning kan ikke have sin fulde, frelsende virkning på os, med mindre vi omvender os. Dette har Mesteren kærligt, og utvetydigt ladet os vide, så det ikke er til at misforstå:

„Derfor befaler jeg dig at omvende dig . . . at . . . dine lidelser [ikke skal] blive svære – hvor svære ved du ikke, hvor gruelige ved du ikke, ja, hvor tunge at bære, begriber du ikke!

Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led på både legeme og sjæl . . .

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn." [L&P 19:15–19].

Hvor bør vi dog være taknemlige for at Herren gennemførte dette for vor skyld! Nu er det op til os at gøre resten for os selv – ved at få del i hans kærlige tilgivelse, som er den belønning han ivrigt ønsker at give alle som virkelig omvender sig.

Hvis vi har følt os nedtrykte og utilstrækkelige, behøver vi bare at gå til vor himmelske Fader og bede ham om hjælp. Og vi vil få den! Dette er et løfte han har givet os og han vil ikke bryde dette løfte. Derfor vil der altid være håb så længe Ånden arbejder med os. Men hvis vi siger: „Det er nu den måde, jeg ønsker at leve på" eller „Jamen, jeg er anderledes" eller „Gud har skabt mig således" eller „Det er mine forældres eller min opdragelses skyld", så har vi indtaget en tragisk holdning i vort forhold til os selv og Gud.

Hvis vi oprigtigt vil søge vor himmelske Faders hjælp og anvende de trin som ligger i læren om omvendelse, så vil vi finde fred og glæde både i dette liv og i al evighed.

Vi har fået stor mulighed for at opleve omvendelsens fred og tilgivelsens glæde, og derpå må vi lære andre hvordan man omvender sig og opnår tilgivelse. Når vi har fundet fred skal vi bære vidnesbyrd om den og lære andre hvordan man opnår den. Dette kan vi gøre ved at være udholdende, ydmyge, sagtmodige og ved at have Kristi kærlighed til alle dem vi møder. Dette er vores kaldelse som sidste dages hellige. Og dette er den største glæde og velsignelse vi kan få. □

Ideer til hjemmelærere

Nogle punkter som kan fremhæves

Hvis du synes kan du nævne følgende punkter og drøfte dem under hjemmelærerbesøg:

1. Gud er ivrig efter at tilgive. Han ønsker at vi skal fuldkommengøre os og bevare herredømmet over os selv.

2. Omvendelse begynder med en dyb skyldfølelse. Den kan vi ikke få hvis vi ikke indrømmer vore fejltrin uden at komme med undskyldninger eller bortforklaringer.

3. Når man skal vende sig bort fra en synd er det ofte nødvendigt at afskære sig fra visse mennesker, steder, ting og situationer som er knyttet til overtrædelsen.

4. Vi må bekende og indrømme vore synder overfor os selv og vor himmelske Fader. Særligt alvorlige synder skal også bekendes for biskoppen.

5. Vi må godtgøre skaden så fuldstændig som muligt. Derpå vil en god livsførelse være bevis på vor omvendelse.

6. Herren kan ikke tilgive os i vore synder. Han kan kun frelse os fra de synder vi omvender os fra. Frelserens forsoning kan ikke have sin fulde, frelsende virkning på os med mindre vi omvender os.

7. Hvis vi oprigtigt søger vor himmelske Faders hjælp og anvender omvendelsens trin vil vi finde fred og glæde både i dette liv og i al evighed.

Hjælp til diskussion

1. Fortæl din personlige mening eller nogle oplevelser du har haft vedrørende omvendelsens velsignelser. Bed medlemmer af familien fortælle hvad de mener.

2. Findes der skriftsteder eller citater i denne artikel som familien kan læse højt og drøfte?

3. Ville denne samtale gå bedre hvis I før besøget talte med husets overhoved?

På mit skrivebord har jeg et lille håndlavet keramikfår stående – det er ganske vist lidt misdannet. Jeg har det stående fordi det skal minde mig om den egentlige grund til at jeg står op hver morgen.

I 1971–72 var jeg udstationeret på et stort U.S. Air Force Training center, hvor der næsten udelukkende var ensomme og somme tider usikre, unge mennesker. Min hustru, Kathleen og jeg besluttede os til at forsøge om vi kunne dække nogle af deres behov, derfor holdt vi en særlig familiehjemmeaften en gang om ugen hjemme hos os. Hver søndag aften fyldtes vores dagligstue med 60–70 unge mennesker, hvoraf mange var rodløse og frustrerede. De kom for at hygge sig med vore børn, tale med hinanden, og få en fornemmelse af at have et hjem igen. Vi serverede nogle forfriskninger, sang, legede lidt og sommetider havde vi alvorlige diskussioner. Hensigten med denne aften var ganske enkelt at lade disse unge mennesker vide at de havde værdi, og at de havde et sted hvor de kunne slappe af.

Da vi havde holdt disse hjemmeaftener i nogle måneder besluttede min hustru og jeg at lave et eksperiment med en lidt usædvanlig aktivitet. En aften bad vi vore unge venner give udtryk for hvad familiehjemmeaftenen havde betydet i deres tilværelse. Vi gav dem nogle farver, papir, sakse, blyanter, ler, legetøj og forskellige andre ting og bad dem vælge hvad de ønskede af dette, og igennem det udtrykke sig som de fandt det mest passende. Så lod vi dem boltre sig med dette i ca. tre kvarter.

Bagefter havde vi en dejlig aften, vi lo og talte om kære minder og kom med alvorlige betragtninger om vort liv. Alle gav efter tur deres bidrag,

Det lille keramikfår

Russell Osmond

nogle læste et digt, andre viste et billede, beskrev en tegning eller sad bare og fortalte et eller andet til et selskab han følte sig godt tilpas sammen med.

Der var dog to unge mennesker som var anderledes end de andre. Den ene var en højrøstet, lidt ubehagelig ung mand som ingen rigtigt kunne lide. Han skrev et digt, et meget følsomt digt hvor han brugte et noget matematisk ordvalg. Der var ingen andre end ham selv der forstod det. Men vi vidste at vi havde givet ham mulighed for frit at udtrykke sig og vi opmuntrede ham til at gøre det. Som følge af dette følte han sig tryg og godt tilpas. Nogle måneder senere blev vi klar over at den aften muligvis havde været et vendepunkt som havde forhindret ham i at begå selvmord. Han havde været yderst deprimeret og ved den pågældende lejlighed havde han for første gang fundet bevis på at livet var værd at leve. Vi blev klar over dette da han ringede os op så langt borte fra som Tyrkiet, for at sige tak. Dette gør det umådelig værdifuldt at ofre.

Den anden unge mand hed John og var ualmindelig stille. Selv om han kom til vore familiehjemmeaftener, så sad han altid i et hjørne uden at sige noget. Selv om andre forsøgte at indlede en samtale med ham, så svarede han ikke. Kathleen og jeg forsøgte at invitere ham over andre dage i ugen, men han ville ikke komme. Vi gjorde alt hvad vi kunne for at få ham til at tale, og lade ham vide at han havde værdi. Han reagerede aldrig. Vi var meget bekymrede for ham, fordi han viste alle symptomer på at være et menneske der fuldstændigt kunne trække sig ud af omgangen med andre, og vi vidste ikke rigtigt hvordan vi skulle nå ind til ham for at fortælle ham at hans personlige værdi ikke var afhængig af om andre accepterede ham, og at han havde mere at tilbyde verden end det han havde ydet for at få de striber U.S. Air Force havde anbragt på hans ærme. Under denne særlige hjemmeaftensaktivitet overbeviste John os om at vi ikke længere behøvede at være så dybt bekymret for ham.

Da aktiviteten begyndte tog han noget ler og trak sig tilbage til et hjørne i dagligstuen. John sad helt stille for sig selv, næsten skjult det meste af aftenen, mens han arbejdede med leret. Ind imellem smilede han når én eller anden viste hvad han havde lavet. Men de fleste gange viste han overhovedet ikke tegn på følelser, og han sagde absolut ingenting. Da nu alle havde vist hvad de havde lavet, undtagen John, tilskyndede vi ham til at tale.

Til vores behagelige overraskelse rejste John sig og sagde derpå: „I Bibelen findes der en beretning om en hyrde der har mistet et får. Længere fremme i historien hører man at denne hyrde var bekymret fordi han havde mistet et får. Han var så bekymret at han forlod hele flokken for at lede efter dette ene får som han havde mistet. Jeg føler mig lige som det fortabte får, og I har fundet mig. Jeg vil gerne give jer dette lille keramikfår for at vise jer min taknemlighed."

Og så satte han sig. Der var ingen der sagde et ord. Jeg tvivler på at der var et tørt øje i stuen.

Jeg kender ingen bedre grund til at komme op om morgenen end for at vogte min Faders får. Så Johns gave er således en blid påmindelse til mig, og den står på mit skrivebord – altid. □

OPSKRIFTEN DER REDDEDE VORT ÆGTESKAB

Judith Long

,,Skal dette ægteskab lykkes for os eller skal det ikke?'' spurgte han.

Vi havde været gift i 7 måneder og jeg var seks måneder henne. Jeg satte mig på sengen mens tårerne strømmede ned ad mine kinder og plettede min natkjole. Jeg kunne slet ikke svare min mand.

Jim, der ikke var medlem af kirken, var søløjtnant på et amerikansk marinefartøj, der sejlede fra San Diego i Californien hver anden uge. Han elskede sit arbejde, sine venner om bord på skibet, og at komme hjem til sin elskede hustru. Men jeg havde det elendigt, fordi jeg var alene hver anden uge, boede i en fremmed by uden venner, uden familie og [da jeg var inaktiv] uden kontakt med kirken. Derfor følte jeg mig ofte dybt deprimeret. Morgenkvalme, svimmelhed og en talje der forsvandt mere og mere, gjorde ikke netop min indstilling bedre. Jeg følte mig fanget i en fælde.

Hver gang Jim havde haft en uge på havet kom han hjem, altid optimistisk, i håb om at finde en glad og smilende kone. Men efter alt for lang tids ensom søvnløshed var jeg ikke særlig munter. Der sænkede sig en skummel atmosfære over vores lille, lejede bungalow. Jeg var fyldt med tvivl. Jeg vidste ikke rigtigt om jeg elskede ham. Det så ikke ud som om han forstod mig eller mine behov. Var det det man kaldte ægteskabelig lykke? Vi havde tidligere søgt at tale om det, men hver gang løste vi kun overfladiske problemer – aldrig det egentlige problem.

Nu sad vi ansigt til ansigt på hver sin side af sengen, vort ægteskab vaklede *alvorligt*. Hvad skulle vi gøre? Vi nævnede ordet *skilsmisse*. Var det det vi ønskede? Det lød som noget endeligt, noget permanent, og fik os til at gyse ufrivilligt. Men hvordan kunne vi lave om på det?

Vi spekulerede i tavshed. Så så Jim op. ,,Judith,'' sagde han, ,,jeg tror at vort problem er et spørgsmål om selviskhed. Er du parat til at gøre dig en ærlig anstrengelse for et eksperiment? I den næste måned vil jeg kun tænke på dig og dine behov, mens du kun tænker på mig og mine behov. Hvis vort ægteskab ikke er blevet bedre når måneden er gået, så kan vi tale om . . . om en anden løsning.''

Jeg sagde ja til det. Jeg ønskede, jeg hungrede efter – lykke.

,,Men vi må være på vagt overfor én ting,'' advarede Jim. ,,Vi må ikke bedømme hinandens anstrengelser efter vore egne ønsker. Måske ønsker vi mere end det vi modtager, og vi bliver måske skuffet. Vi er nødt til at koncen-

trere os helt om hvad vi kan gøre for hinanden."

Den næste morgen hoppede jeg tidligt ud af sengen, og kæmpede med min morgenkvalme og med slørede øjne. Jim elskede et stort, varmt morgenmåltid. Jeg foretrak at sove længe og nøjes med noget let til morgenmad. Ikke desto mindre lavede jeg et stort morgenmåltid til ham. Jim kunne lugte maden og kom smilende ud i køkkenet. Da tog jeg den beslutning at jeg aldrig mere ville sove længe om morgenen. Selv om jeg hver eneste morgen måtte kæmpe med min kvalme, så lavede jeg noget specielt til morgenmad.

„Judith, jeg kan næsten ikke vente til jeg kommer op om morgenen for at se hvilke spændende ting du har sat på bordet," sagde Jim. „Du er fantastisk til at lave mad, og jeg elsker det!" Med en sådan opmuntring blev min morgenmad stadig bedre og bedre – og det samme gjorde min villighed til at lave den.

Den anden store ændring skete i de lange uger hvor Jim var på havet. Jeg spadserede ture hver eneste dag, jeg begyndte at tale med den lokale købmand og hans kone, jeg begravede mig i opløftende bøger og musik, og jeg afviste enhver tanke om selvmedlidenhed. Om fredagen brugte jeg lang tid til at forberede mig. Jeg vidste at Jim optimistisk forestillede sig hvordan jeg kom løbende hen til døren og kastede mig i hans arme – så det gjorde jeg!

Så førte jeg ham ind i huset hvor jeg havde et måltid mad parat til ham. Romantikken blomstrede atter!

En aften sagde han: „Jeg har lyst til at gå i biografen, vil du ikke med?" Jeg var i virkeligheden træt og havde tænkt

mig at gå tidligt i seng, men jeg huskede min forpligtelse og greb min frakke for at gå ud med Jim. Måske er det sværeste at gøre hvad man ikke har lyst til, uden at være ulykkelig over at gøre det. Jeg opdagede at hemmeligheden ved dette er indstillingen. Det ubekvemme bliver ubetydeligt når man har et ærligt ønske om at behage hinanden.

Det var naturligvis ikke mig alene der gjorde alle forandringerne i vort ægteskab. Jim holdt også sin del af forpligtelsen – og han gjorde det på den måde han vidste ville betyde mest for mig. Hans største bidrag var den personlige opmærksomhed. De fem minutters massage på mine ømme lemmer og min ømme ryg blev til en time, og det dulmede såvel mine nerver som mit legeme. Han sørgede for at der blev flere muligheder for at tale sammen og slappe af sammen, han tog mig bort fra hjemmets fire vægge i weekenden og ud i solskinnet, til stranden, i parken til bueskydning eller på udflugt. Han lyttede mere opmærksomt når jeg fortalte om mine følelser og hvad jeg måtte igennem. Han fornemmede hurtigt når min selvtillid svigtede, og i disse perioder mindede han mig om mine gode egenskaber, for at stive mig af.

Selv om Jim kun var 23 år havde han kommandoen over 100 mænd ombord på skibet – mænd som dagligt gjorde honnør for ham og fulgte hans ordre. Jeg havde ham somme tider mistænkt for ubevidst at ønske den samme opførsel af mig. Men under vort eksperiment i den måned der gik, forsvandt denne dårlige vane lykkeligvis. I løbet af 2 uger begyndte jeg at føle mig opmuntret, værdsat og elsket.

Vores „yderliggående" forpligtelse betød at vi altid skulle have hinandens ønsker i baghovedet. Det betød at vi hver dag skulle spørge os selv: „Hvad kan jeg gøre for ham/hende? Hvordan kan jeg vise min omsorg?" Det betød for os begge to at vi bogstavelig talt skulle afvise de tanker der førte til udtalelser som: „Jeg forlanger!" og „Hvad med mig?" og „Hvorfor gør han/hun sådan eller sådan . . . ?"

Den første ændring der skete i vort ægteskab var ændringen i vores indstilling, men denne ændring var grundlagt på uselviskhedens sande princip, og på vores forståelse og antagelse af det princip der styrede vore handlinger. Vi gjorde alt hvad vi kunne for at behage hinanden, og under dette så vi spiren til ægte kærlighed. Det eneste der skulle til var at give i stedet for at tage, at være betænksom i stedet for at være tankeløs, at ønske at behage fremfor at blive behaget.

Cirka et år senere kom en ældre ven med et visdomsord til vores opskrift:

„Tænk på ægteskabet som en tom krukke, der venter på at blive fyldt," sagde han. „Hver eneste venlighed er en skefuld sukker i krukken, hver eneste selviskhed fjerner en skefuld. Vil jeres krukke være tom eller overfyldt, når året er gået? Vil jeres ægteskab være surt eller sødt?"

Vores oplæring til at være uselviske betød ikke at vi kunne slække på vore anstrengelser. Det krævede stadige anstrengelser. Det mindste tegn på mulige ægteskabelige problemer var ikke vanskeligt at spore, og i de år der fulgte måtte vi somme tider gå tilbage og atter påtage os vores yderliggående forpligtelse til at forbedre vor opførsel.

Da vi havde været gift i 6 år kom jeg til den erkendelse at evangeliet var sandt. Der var ingen tvivl i mit sind om at vore tidligere anstrengelser for at tjene og behage hinanden i det mindste var noget af grunden til at Jim sagde ja til at undersøge kirken og lod missionærerne besøge os. Jeg blev atter aktiv, Jim blev døbt og vi blev beseglet i templet et år senere.

De næste 6 år gik meget hurtigt og vort ægteskab blev stadig bedre, nu det var grundlagt på anvendelsen af evangeliets principper.

En aften kom Jim hjem fra institut og spurgte mig om nogle ting han havde hørt. „Ved du hvad det betyder?" Han fortalte om det og det sagde mig intet. „Jeg aner ikke hvad det betyder," svarede jeg. Under vores samtale fik vi en forfærdelig mistanke om at vi ikke fuldt ud forstod lærdommene i det evangelium vi hævdede at tro på – at vores kundskab var hul og uden oplysning.

Vi begyndte omgående et koncentreret studieprogram. Vi gik helt tilbage

til begyndelsen for at få en forståelse af tro, dåb, omvendelse og Helligånden. Vore ferier blev tilrettelagt i den specielle hensigt at studere sammen, i uger eller weekends, på stille steder hvor vi kunne slappe af, ransage, bede og meditere.

Vores udvikling og forståelse kom med stormskridt, såvel som linie på linie. Disse anstrengelser betød igen uselviskhed, og at vi lejlighedsvis måtte ofre andre interesser for at holde trit med hinanden og fortælle vores familie hvad vi havde lært. Hvis én af os slækkede på det, gik det ud over hele familien og ingen af os ønskede at være skyld i det.

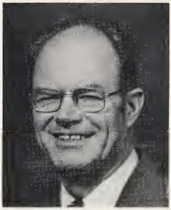
I dag er studiet af evangeliet og tjenestegerninger stadig noget centralt hos os, et skattet privilegium. Når vi ser tilbage virker vores første succes kun som en lille ting. Men vi vil altid huske en bestemt lysstråle der en sen vinteraften søgte to fortvivlede og rådvilde nygifte. Evangeliet har forsikret os om at selviskhed og tjenestegerninger virkelig er en vigtig del af vor himmelske Faders plan for et ægteskab som skal holde. □

Illustreret af Keith Christensen

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Spørgsmål:
Vi er blevet rådet til at have et års forråd af mad, tøj og når det er muligt også brændsel. Kan I forklare noget om det, der ligner en uoverensstemmelse mellem dette råd og 3 Ne. 13:26?

Kenneth H. Beesley

Svar:
Kenneth H. Beesley,
leder for Transportation and International Services, Church Materials Management Department — tidligere leder for General and Administrative Services, Church Welfare Services Department

Der er ingen uoverensstemmelse mellem det råd som gives i 3 Ne. 13:26 [„Se til himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske Fader giver dem dog føde."] eller Luk. 12:22–34, som må tages med i denne sammenhæng. Disse skriftsteder som findes i bjergprædikenen [se Matt. 6:25–34] blev ikke givet til kirkens medlemmer som helhed, men til apostlene og nogle af disciplene der var kaldet som missionærer. Disse mennesker blev rådet til at forlade deres daglige virke og tilbringe al deres tid med at forkynde evangeliet. Det samme forventes af dem der i vore dage kaldes til at være kirkens generalautoriteter, eller af dem som kaldes til at være fuldtidsmissionærer.

„De hellige i almindelighed er heller ikke hverken nu eller nogen sinde tidligere blevet bedt om at ‚sælge,

hvad de har, og give almisse' [Luk. 12:33] . . . og derpå ikke længere bekymre sig om de timelige behov, hverken nu eller i fremtiden. Det forventes derimod at den som trofast følger Mesteren, som led i sin jordiske prøvestand vil forsørge sig selv og sin familie. [L&P 75]." [Bruce R. McConkie i *Doctrinal New Testament Commentary,* 1965–73, 1:243, 3. bind. Bookcraft, Salt Lake City].

Der er ingen grund til at betvivle det råd som vore ledere de sidste 4 årtier har givet os med hensyn til at berede os. Sådanne råd gives ved næsten enhver generalkonference. For eksempel sagde biskop Victor L. Brown, kirkens præsiderende biskop, ved generalkonferencen i april 1980:

„Det grundlæggende princip for velfærdstjeneste er, at *I og jeg må sørge for vore egne behov*. Hvis der skulle komme en alvorlig økonomisk krise, vil kirken gøre alt, hvad der står i dens magt for at mildne lidelser ved at supplere medlemmernes egen indsats. Men kirken vil ikke være i stand til at gøre det for de hellige, som vi er blevet belært om at gøre for os selv de sidste 40 år – det vil sige at have et års forråd af fødevarer, tøj og hvor det er muligt brændsel; at have opsparede midler i reserve og at være i stand til at producere de vigtigste remedier. Det råd er blevet givet mindst to gange om året i alle disse år. Nogle har fulgt brødrenes råd og er beredte, sådan som de fem kloge jomfruer var det. Nogle har, lige som de fem ukloge jomfruer, ikke nok olie på deres lamper. [se Matt. 25:1–13]." [*Den danske Stjerne,* okt. 1980, s. 163–164].

Vi sidste dages hellige er blevet rådet til at dyrke vore haver, til at sy og til at lave husholdningsredskaber. Det vil være klogt af os at lære at henkoge, fryse og tørre fødevarer. Og således som det fremgår af ovenstående bør vi, hvor loven tillader det og kræfter og økonomien slår til, opbevare et års forråd af mad, tøj og brændsel. Således som økonomien er for tiden er det yderst vigtigt at have nogle kontanter i reserve. Husleje eller termin er noget som de fleste af os skal betale. I tilfælde af arbejdsløshed, sygdom eller død vil der næsten altid omgående og til stadighed være brug for kontanter for at klare de månedlige regninger og ofte de uforudsete udgifter til medicin, juridisk bistand, begravelser eller andre ting.

Præsident Spencer W. Kimball har sagt følgende: „Jeg kan lide den måde hvorpå hjælpeforeningen forkynder personlig beredskab og familieberedskab i form af en ,sparsommelig levevis'. Det antyder at holde hus med vore forsyninger, at planlægge vore økonomiske forhold klogt, at sørge for personlig sundhed samt tilstrækkelig uddannelse og forberedelse af sin karriere, idet man er tilstrækkeligt opmærksom på hjemmeproduktion og oplæring såvel som udvikling af følelsesmæssig modstandskraft." [*Den danske Stjerne,* april 1978, s. 120].

Vi er også blevet rådet til at forberede os på engang at virke som missionærer. Når vi får en sådan kaldelse vil vi blive bedt om at tilsidesætte vore normale gøremål et stykke tid, og vie al vor tid, alle vore talenter og vore midler til vor opgave som missionær. ☐

Spørgsmål:
Kunne I være så venlige at hjælpe mig til at forstå betydningen af L&P 107:36, hvor der tales om stavens højråds myndighed?

Roy W. Doxey

Svar:
Roy W. Doxey,
leder for kirkens samordnende oversigt

Nårsomhelst jeg tænker på kirkens råd, kommer jeg til at tænke på denne udtalelse som præsident David O. McKays rådgiver, præsident Stephen L. Richards er kommet med:

„Jeg ved nu ikke om det er muligt for nogen organisation under kirkens præstedømme at opnå succes uden at indføre kirkens geniale måde at lede og styre på. Men hvordan er den? Således som jeg forstår det, så er det geniale i vor kirkes ledelse, ledelse gennem *råd*. Præsidentskabets råd, De Tolvs råd, stavspræsidentskabets råd eller biskoprådet, hvis I foretrækker at bruge dette ord, samt kvorumspræsidentskabets råd. Jeg har oplevet nok til at kende værdien af råd. Der går næsten ikke en dag uden at jeg ser visdommen, Guds visdom, i at nedsætte råd – til at styre hans rige. Under indflydelsen af den Ånd, som vi arbejder under, kan mænd mødes med tilsyneladende afvigende meninger og vidt forskellige baggrunde, og med den Ånds virke kan de ved at holde samråd nå frem til et forlig . . . og derfor siger jeg at et forlig altid er rigtigt. Et sådant forlig er udtryk for at rådet i sin visdom har handlet under Åndens indflydelse." [Conference Report, okt. 1953, s. 86].

Skønt stavens højråd ikke er nævnt her, kan man vurdere det på samme måde.

Da Lære og Pagter afsnit 107 i 1835 blev åbenbaret fandtes der to højråd – et i Ohio og det andet i Missouri. Det der fandtes i Ohio var det første højråd som blev organiseret, og denne organisations referater kan læses i afsnit 102. Disse referater danner på en vis måde retningslinier for højrådene i dag, især med hensyn til kirkens retssystem. Eftersom det var det eneste højråd som var organiseret i kirken på dette tid-

spunkt [februar 1834], så præsiderede Det øverste Præsidentskab over højrådet i Kirtland, og havde således den øverste jurisdiktion i hele kirken. På den måde sad dette højråd i en særstilling. [Se L&P 102:9–10]. Med hensyn til dette højråd har præsident John Taylor sagt:

„I Kirtland i Ohio fik profeten åbenbaret virkelig mange ting. Det var dengang man havde et øverste præsidentskab til at præsidere over højrådet i Kirtland, og dette højråd var det eneste højråd der eksisterede, udover det andet som fandtes i Missouri. Joseph Smith og hans rådgivere præsiderede over højrådet i Kirtland, som jeg før har sagt, og sidenhen fik dette råd nogle beføjelser som i sig selv var helt enestående. Det blev fastslået at når der var noget de ikke kunne finde ud af, angående ét eller andet princip som blev forelagt dem i deres råd, så spurgte præsidentskabet Herren og fik åbenbaring om de emner der var vanskelige for dem at fatte." [*Journal of Discourses,* 19:241].

På den måde var det Kirtlands højråd der havde den øverste jurisdiktion i hele kirken, til forskel fra højrådet i Missouri, og til forskel fra stavshøjråd i vore dage. Da nu Det øverste Præsidentskab præsiderede over højrådet i Kirtland så dannede de „et kvorum med samme myndighed, som præsidentskabet eller det omrejsende højrådskvorum [De tolv Apostle]". [L&P 107:36].

I det næste vers [37] henviser Herren til højrådet i Missouri [Zion], som ikke havde Det øverste Præsidentskab som præsiderende ledere og siger at de „har samme myndighed som De tolvs Råd i Zions stave". Således omtales dette højråd, og ethvert andet højråd bestående af tolv medlemmer, som „De tolvs Råd i Zions stave", og der siges også at de har samme myndighed i forhold til hinanden.

Kirkens vækst blev forudordineret og givet tilkende i en profeti. [Se L&P 65:2]. Man vidste også at der ville blive organiseret andre stave end dem der fandtes i Ohio og Missouri, for i Lære og Pagter 101:21 siger Herren tydeligt: „Da der ikke mere findes plads for dem [de hellige] . . . har jeg andre steder, som jeg skal udpege for dem, og disse skal kaldes stave for Zions pauluner eller Zions styrke."

Når der organiseres en stav, organiseres der også et højråd til at hjælpe stavspræsidentskabet med at lede og styre staven. Ingen af disse højråd har jurisdiktion over Det øverste Præsidentskabs eller De tolv Kvorums beslutninger. Et stavshøjrådskvorums jurisdiktion gælder kun den stav hvortil stavshøjrådet er organiseret. Profeten Joseph Smith sagde: „Intet fast råd har myndighed til at blande sig i kirkens anliggender ude omkring, for dette er De Tolvs opgave. Der vil ikke blive oprettet nogle faste højråd undtagen i Zion, eller i én af dets stave." [*History of the Church,* 2:220].

Desuden „har højrådet intet at gøre med De Tolv eller De Tolvs beslutninger. Men hvis De Tolv gjorde fejl skulle de i henhold til åbenbaringerne kun aflægge regnskab for det råd der havde den øverste myndighed i hele kirken". [Samme, s. 285]. □

En samtale med præsidentinden for hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Spørgsmål: *Hvilket nyt er der i hjælpeforeningen i dag?*
Hovedbestyrlsens hjælpeforeningspræsidentinde, søster Barbara B. Smith: Den 17. marts markerer at det er 141 år siden at hjælpeforeningen blev organiseret i 1842. Dette er en ny tidsalder for kvinder – en tid med flere valgmuligheder for personlig udvikling og tjenesteydelser, en tid hvor der er flere muligheder for at lære noget mere, forstå noget mere og øge sin kærlighed til andre mennesker.

Hjælpeforeningen ser anderledes ud i dag og der lyder nye toner, eftersom søstrene i vore dage kommer fra mange forskellige lande og taler en mangfoldighed af sprog. De universelle principper i Jesu Kristi evangelium samler verden mere.

Jeg tror Herren har forberedt os til denne tid. Han har tilskyndet os til at søge kundskab om „det, som er hjemme og det, som er ude . . . og kundskab om lande og riger". [L&P 88:79]. Alle søstrene føler en fornyet tilskyndelse og forpligtelse til at lære

BØRNESTJERNEN 3/1983
ISSN 0107-2145

FRA VEN TIL VEN

Barbara B. Smith, præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Joleen Meredith

„Engang gav min mor mig lov til at invitere hvem jeg ville til min fødselsdag. Vi blev enige om at otte børn måtte være nok. Men da jeg kom i skole og kiggede mig omkring på alle børnene i klassen, kunne jeg ikke bestemme mig til hvem jeg skulle lade være med at invitere, så jeg inviterede dem allesammen uden at sige noget til min mor om det. Til min fødselsdag kom der så 44 børn i stedet for 8! Min mor lo bare og satte nogle flere småkager i ovnen. Og da vi var færdige med at lege, var hun i stand til at servere ét eller andet for alle børn. Mange mødre ville være blevet vrede over noget sådant, men det blev min mor ikke.

Min mor hjalp os til at lære værdien ved at arbejde. Vi havde alle nogle ansvarsopgaver der skulle udføres om lørdagen, og vi gjorde altid vort arbejde før vi gik ud for at lege. Vi måtte skure, gøre rent, tørre støv af og støvsuge, fordi min mor syntes at vi skulle lære at gøre disse ting mens vi var børn. Hun gjorde næsten alt hvad vi skulle lave til en leg. Når vi vaskede op, så legede vi at tallerkerne var mennesker der druknede, og at vi skulle prøve at redde dem. Det var så morsomt at være sammen med

hende, fordi hun lærte os at nyde hvad som helst vi gjorde."

Søster Smith fortalte om mange kære minder hun har om sin mor og andre medlemmer af sin interessante familie. Hendes far var barber. Hendes bedstemor var praktiserende læge og kirurg, og bedstemoderens anden mand var rytter i ponyekspressen [det ridende postvæsen mellem St. Joseph i Missouri og Sacramento i Californien]. Mens han var ung blev han engang fanget af nogle indianere.

„Jeg husker at jeg somme tider boede hos min bedstemor, da jeg var lille," mindes søster Smith. „Engang tog hun min bror og mig med, da hun skulle hjælpe til ved en fødsel. Da vi kom til huset bad hun os vente i bilen. Vi sad meget længe i bilen, indtil børnene som boede der bad os komme ud og lege med dem. Vi gik ud af bilen, og så løb vi allesammen hen til bagsiden af huset hvor vi kunne se min bedstemor gennem vinduet. Hun stod i sollyset og badede et lille barn der netop var født. Pludselig kiggede hun op, og gennem vinduet fik hun øje på de små ansigter som kiggede nysgerrigt ind. Jeg husker hvordan hun lagde nakken tilbage og lo! Hun blev slet ikke vred på os fordi vi var gået ud af bilen, jeg tror hun var klar over at vi var blevet rastløse af at vente på hende.

Engang på taksigelsesdagen var vi 50 familiemedlemmer til spisning hos min bedstemor. Jeg husker endnu hvilken fryd det var at sidde sammen med alle disse mennesker jeg holdt så meget af. Og da min bedstefar bad bønnen husker jeg endnu den glade og trygge fornemmelse jeg fik i denne familiekreds."

Søster Smith kommer i tanke om de mange gange i sin barndom hvor hun brændende har bedt til Gud, og hun fortsætter: „Den dag jeg skulle døbes blev min mor forsinket fordi hun ikke kunne finde noget sted at parkere bilen, så hun sendte mig alene ind i Salt Lake Tabernaklet på Tempelpladsen. Nogle søstre hjalp mig med at blive klædt om

og gik sammen med mig ind i dåbslokalet hvor vi satte os ned. Min mor var stadig ikke kommet. Jeg var så nervøs at jeg næsten ikke kunne sidde stille. Det eneste jeg havde i tankerne var en bøn om at vor himmelske Fader ville sørge for at min mor snart ville komme og være sammen med mig. Mens jeg bad, kom hun ind ad døren og jeg vidste at min bøn var besvaret.

Jeg husker også en anden speciel bøn. Min bror havde fået en smertefuld byld. Lægen sagde at bylden måtte opereres. Vores hjemmelærere kom og salvede ham sammen med min far. Den næste dag kom lægen for at se til min bror igen, og bylden var helt væk."

Søster Smith erindrede sig nogle af sine oplevelser i primary og søndagsskolen og sagde: „Engang da jeg havde holdt en 2 1/2 minuts tale syntes jeg at jeg havde klaret det ganske udmærket. Men så kom en bror hen til mig og sagde: ‚Jeg var virkelig skuffet over dig.' Jeg blev såret og spurgte: ‚Hvad gjorde jeg forkert?'

Han sagde: ‚Du glemte at smile.'

Jeg tror nok han fik mig til at indse, at man er nødt til ofte at smile hvis man ønsker at folk skal have det rart sammen med én. Nu hvor jeg har lært hvordan man giver folk et ægte smil, har det betydet en stor forskel i mit liv. Smil er et tegn på venskab. Vor himmelske Fader har fortalt os at ét af formålene med at vi er her på jorden er at vi skal nyde glæde. Jeg tror at smilet hjælper os til at nå dette mål."

Søster Smith ønskede at bringe et budskab til verdens børn og hun sagde: „Elsk jeres forældre, og ær og adlyd dem. Bed ofte til jeres himmelske Fader, og hvis I kommer til at gøre noget forkert, så indrøm det. Bed de mennesker som elsker jer om at hjælpe jer, så I kan rette enhver fejltagelse I kommer til at gøre. Vær glad og hjælpsom. Prøv at gå frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker."

TROPHY

Betty Lou Mell

Jeg vågnede tidligt denne morgen ved lyden af Trophys hove der klaprede på den støvede grusvej uden for mit vindue. Jeg smed dynen til side og løb hen til vinduet, hvor jeg slog skodderne op. Jeg kiggede gennem vinrankerne og så Trophy stå og slå med nakken, idet han tålmodigt ventede mens Malcolm Greenaway satte mælken på vores dørtrin, og derpå spadserede langs tremmestakitet mod Brideys hus. „God morgen, hr. Greenaway," råbte jeg, idet han passerede mit vindue.

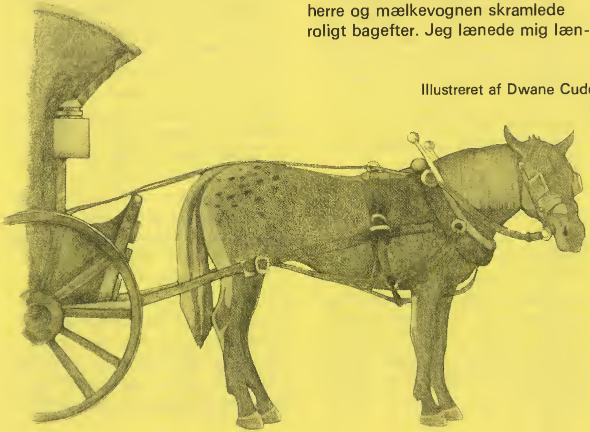
„God morgen, Jessica." Han vinkede mens han fortsatte henad vejen.

Da Trophy hørte min stemme drejede den langsomt hovedet i retning af mig og kiggede nysgerrigt på mig bag skyklapperne.

„Hej Trophy, gamle dreng," hviskede jeg.

Den sortskimlede hest fulgte sin herre og mælkevognen skramlede roligt bagefter. Jeg lænede mig læn-

Illustreret af Dwane Cude

gere ud af vinduet, skubbede de grønne vinranker til side og kiggede mens vognen drejede rundt om hjørnet, nedad Church Street.

„En hest er en smuk skabning," tænkte jeg, idet jeg sank tilbage i min seng og stirrede op på den rynkede gardinkappe over mit hoved. Hvis min far bare ville tillade piger at ride, *så ville jeg være meget mere glad!* Men min far syntes helt bestemt at piger og damer kun skulle køre i vogne, mens de havde skørterne pænt nede om anklerne. Jeg gik modstræbende hen til servantestellet, sjaskede noget vand i ansigtet og på hænderne, så trak jeg mit underskørt og min kjole over hovedet, hvorpå jeg løb ned ad trapperne.

Efter morgenmaden tog min far Steven i hånden og gik hen imod døren. Og uden at tænke på hvad jeg følte, vendte han sig om imod min mor: „Jeg tager Steven med ud og giver ham hans ridetime," sagde han. „Vi bliver ikke så længe væk."

Da døren havde lukket sig bag dem, kom min mor hen til mig. „Jeg ved godt hvordan du føler, Jessica," hviskede hun, idet hun glattede mine fletninger og ordnede min krave. „Men din far synes at det er ukvindeligt at ride."

Jeg var lige ved at græde. Jeg havde en klump i halsen og spurgte: „Skal jeg feje trappen?"

Jeg var 12 år og min bror Steven var kun 9. Og alligevel fik han lov til at gøre ting som jeg måtte nøjes med at drømme om. Det var så uretfærdigt at jeg næsten ikke kunne holde det ud! Jeg lagde mig på knæ på de hårde trappetrin, jeg gned på gelænderet til det skinnede, så bukkede jeg mig ned og skrubbede trappetrinene og mine tårer blandede sig med sæbevandet.

Det var naturligvis ikke Stevens skyld at han var så heldig, men da han kom smilende tilbage og lugtede af hest og stald, var jeg parat til at give ham en på siden af hovedet. I stedet for gik jeg ud i laden og lyttede til duernes kurren under tagskægget. Jeg kunne se min mor røre i en stor jerngryde med æblesmør ude i baghaven, men det interesserede mig ikke i dag.

Jeg løb ud af laden og tværs over engen. Og før jeg vidste af det stod jeg udenfor Malcolm Greenaways stald.

„Jessica?" spurgte hr. Greenaway. „Leder du efter nogen?"

„Nej, hr. Greenaway," sagde jeg. „Jeg ville bare spørge om jeg måtte give Trophy noget havre."

Hr. Greenaway kom over imod mig med oprullede ærmer, han havde en stråhat på hovedet.

„Selvfølgelig!" sagde han med et smil. „Jeg skulle netop ud og se til fru Greenaway i haven, så du skal bare lade som om du er hjemme."

Jeg så til mens han skubbede hatten frem på hovedet, så den kunne skærme imod solen, derpå gik han ud i haven. Jeg gik hen til den kølige stald. Trophy stod og slog med hovedet henover halvdøren og hilste mig med en vrinsken. Jeg holdt noget havre hen til dens mule og kiggede mens den forsigtigt nippede havren fra min hånd. Men så ved jeg ikke hvad der gik af mig – jeg åbnede stalddøren og gik ind ved siden af Trophy.

Han kiggede et øjeblik på mig med sine milde, brune øjne. Så pressede han mig med sin mule hen imod staldvæggen. Pludselig fik jeg en idé. Jeg trak skørterne op med en hurtig bevægelse og klatrede op på siden af båsen, her satte jeg mig på det øverste bræt og smækkede med tungen, indtil Trophy kom nærmere. Så greb jeg med rystende hænder om dens manke og svingede mine ben over på dens ryg. Det virkede som om der var langt fra båsen over til Trophys ryg, men jeg følte det som var jeg kommet i Himlen.

Trophy drejede hovedet og kiggede på mig, så skubbede den til stalddøren mens jeg greb i dens grime og holdt mig krampagtigt fast. Trophy traskede langsomt ud i sollyset med mig på ryggen. Jeg trak forsigtigt i grimen og førte ham rundt her og der. Jeg red!

Det var selvfølgelig egensindigt og bedragerisk at gøre dette, men jeg gik hen til stalden hver eneste gang jeg fik en chance til det. Og når hr. og fru Greenaway ikke var i nærheden, så klatrede jeg op på Trophys ryg og red ham rundt i gården.

Omkring to uger senere var Steven ude for at plukke nogle flere bær mens mor og jeg lagde låg på syltetøjskrukkerne, da vi hørte nogen råbe vildt. Min mor skyndte sig ud af døren, idet hun tørrede sine hænder i forklædet, og jeg fulgte efter.

Idet vi kom brasende gennem ladedøren så vi min far ligge på gulvet med benene i en forvreden stilling

under sig. Min mor satte sig og tog hans hoved i sit skød. „Åh Margaret, vær sød," mumlede han. „Få hurtigt fat i lægen!"

Min mor greb sig med rystende hænder til halsen. „Jamen, jeg kan ikke gå fra dig," sagde hun. „Jessica, vær sød og få fat i noget hjælp!"

Jeg løb udenfor og kaldte i alle retninger, men der var ikke et menneske noget steds, og uden tanke for noget løb jeg hen imod Greenaways stald. Jeg bankede på døren, og selv om døren var åben var der ingen som svarede. Jeg løb øjeblikkeligt hen til stalden og klatrede op på ryggen af Trophy. Jeg lænede mig forover, greb fat i grimen og gennede ham afsted henimod dr. Krollers hus.

Det varede ikke længe før Trophy stod skummende våd og fnysende foran dr. Krollers dør. Jeg kravlede ned og bankede på. Jeg forklarede gispende om ulykken, og så hvordan dr. Krollers hestevogn for afsted hjem til os.

Senere, da jeg førte Trophy hen til sin stald, kom hr. Greenaway ud af huset. „Min unge dame," sagde han skarpt. „Din far ville straffe dig hårdt, hvis han vidste at du havde taget min hest!"

„Jamen, hr. Greenaway . . . jeg måtte have fat i lægen. Min far kom ud for en ulykke i vores lade," stammede jeg.

„Det må du undskylde, mit barn," svarede hr. Greenaway hurtigt. „Kom, lad os skynde os over og se om alt er i orden."

Da doktoren var gået og min far lå i sin seng, gik jeg hen og bankede forsigtigt på hans dør.

„Kom ind!" svarede han.

Jeg listede ind i værelset, hvor en lun eftermiddagsbrise blæste ind gennem det åbne vindue.

„Jeg ved godt at jeg har snydt dig," sagde jeg forsigtigt.

Min far kiggede strengt på mig, så klappede han på sengen ved siden af. „Jeg er glad fordi du kom, Jessica. Der er noget jeg gerne vil sige dig." Han rakte armene ud imod mig og jeg puttede mig ind til ham og begravede mit hoved ved hans skulder. „Jeg ved godt at du red på Trophy for at få fat i doktoren, Jessica. Vil du tilgive mig?"

Jeg løftede hovedet og stirrede min far ind i ansigtet. „Tilgive dig, far?"

„Ja, tilgive mig, fordi jeg har været så stædig." Han vuggede mig blidt i sine arme og talte stille ind i mit hår. „Vi fik en hest, Jessica. Det var meningen at det skulle være Stevens, men den skulle også bruges til at spænde foran en vogn. Men nu kan jeg se hvor uretfærdig jeg har været. Det skal lige så meget være din hest som Stevens. Og når mor sender bud efter tøj, vil jeg bede hende kigge i kataloget og få fat i et par ride –"

„Ridebukser, far?" spurgte jeg håbefuldt.

„Ja, ridebukser," sagde han med et strålende ansigt.

Min far er en streng mand, han er veluddannet og retfærdig, og han har altid lært os at være ærlige og sandfærdige. Jeg ved at han hørte da jeg sagde at jeg havde snydt ham, men han nævnte det aldrig mere, og på én eller anden måde ved jeg at han har tilgivet mig. □

Unøjagtige afspejlinger

Kig rigtigt på de ting der ses i det indrammede spejl som ser ud til at have en revne. Kan du finde fejlene?

Roberta L. Fairall

Tror du at vi ser lige så sjove ud for dem som de ser ud for os?

Ih! Det er lige som at flyde på luften.

hele livet igennem. Hjælpeforeningen kan virke motiverende og hjælpe til med denne oplæring.

Spørgsmål: *Hvor mange kvinder tilhører hjælpeforeningen i dag, og hvor hurtigt vokser medlemstallet?*

Hovedsekretæren søster Mayola R. Miltenberger: Mønstret i hjælpeforeningens vækst er interessant. Som du måske ved, begyndte hjælpeforeningen med 18 indskrevne medlemmer som kom til det organiserende møde i 1842. Hundrede år senere, i 1942, var medlemstallet 115.000. I den periode var det selvfølgelig heller ikke alle kirkens søstre der tilhørte hjælpeforeningen. Nu har vi 1.600.000 medlemmer.

I 1942 boede ca. 91% af vore medlemmer i USA og Canada. I dag bor 30% i andre dele af verden, flest i spansktalende områder.

Spørgsmål: *Hvad er hjælpeforeningens opgave i forhold til præstedømmets?*

Søster Smith: Hjælpeforeningen hjælper præstedømmet med udførelsen af kirkens arbejde. Præstedømmelederen, der har det øverste ansvar for kirkens programmer i sit ward eller sin stav, tildeler hjælpeforeningens præsidentinde arbejdet i hjælpeforeningen. Hun mødes regelmæssigt med sin præstedømmeleder for at overdrage planer og give sine anbefalinger, rapportere om fremgang eller problemer og for at modtage råd og direktiver.

Hun er med i fællesrådet og sidder i velfærdskomiteen, hun tilføjer sine punkter på dagsordenen, med hensyn til hjælpeforeningen og hun hjælper med til at bedømme behov og finde løsninger, specielt de løsninger som involverer hjælpeforeningens ressourcer.

Hjælpeforeningens opgave er at hjælpe med til at sørge for at kvindernes behov bliver dækket og at deres tjenesteydelser udføres så de er en støtte, i samarbejde med præstedømmet.

Spørgsmål: *I de senere år har nogle af søstrene følt sig udenfor, fordi de arbejder i organisationen for Unge Piger og i primary. Har I lagt mærke til at indstillingen her har ændret sig?*

Søster Smith: Ja, det har den, men vi er stadig lidt bekymret for disse søstre. Vi ved at deres opgaver er meget betydningsfulde og at der findes måder hvorpå primarys og Unge Pigers funktionærer kan deltage i hjælpeforeningen, selv om det ikke kan blive i søndagens klasser.

Førsterådgiver i hovedpræsidentskabet, søster Marion R. Boyer: Alle søstrene kan f. eks. stadig deltage i hverdagsaktiviteter samt i projekter, workshops og seminar.

Vores wards hjælpeforeningspræsidentinde rådførte sig med præsidentinderne for Unge Piger og primary i hendes ward. Lærerne i primary og Unge Piger syntes de trængte til at vide noget mere om hvad der skete i hjælpeforeningen. Hjælpeforeningens ledere har ofte brug for oplysninger om forskellige medlemmers behov og dem kunne primary og Unge Pigers ledere måske give. Ved fælles anstrengelser fandt de frem til at primarypræsidentskabet eller andre ledere kunne yde barmhjertighedstjeneste for primarylærerne og på denne måde opfylde deres ønske om at betjene der-

es primaryfunktionærer samtidig med at de tog del i hjælpeforeningen. De opdagede at de med den forståelse de opnåede ved at tale og arbejde sammen, lærte meget mere at påskønne de vigtige bidrag de hver især gav, og når søstrene så var sammen til hjemkundskabsmøder og andre aktiviteter nød de atter at være sammen.

Spøgsmål: *Hvordan synes I at de unge piger tilpasser sig overgangen fra Unge Piger til hjælpeforeningen?*

Søster Smith: Vi synes at de 18–årige er ret modne og at de er lige så meget parate til at arbejde i kirken som de er til at udnytte de muligheder og påtage sig de ansvar de får i deres uddannelse, i samfundet og i deres erhverv. Når de forstår aspekterne i hjælpeforeningens program bliver de begejstrede. I vores ward nøjes vi ikke kun med at byde de unge piger velkommen, vi hjælper dem også til en forståelse af hjælpeforeningens historie – at det er en guddommelig organisation som Herren har givet kvinderne. De bliver kaldet som ledere og lærere i hjælpeforeningen og får del i kirkens kvinders 141–årige arv.

Overgangen til hjælpeforeningen er et vigtigt skridt i en ung kvindes liv og det er med glæde vi byder disse søstre velkommen i hjælpeforeningen og hjælper dem til at finde deres plads i en loyal vennekreds og til at indse deres muligheder for at udtrykke sig kreativt, udvikle sig åndeligt og intellektuelt og for at tjene andre.

Spørgsmål: *Et vigtigt emne i kirken i vore dage er en sparsommelig levevis. Hvad gør hjælpeforeningen for at fremme dette?*

Søster Smith: Hjælpeforeningen har i mange år helliget en del af tiden og anstrengelserne for at undervise i principperne for en sparsommelig levevis. Grundprincipperne for en sparsommelig levevis behandles regelmæssigt i hjælpeforeningens lektier og særlige færdigheder som kan imødekomme særlige behov bliver der belært om i hjemkundskabsmødernes minikurser. Den vanskelige økonomiske situation som for tiden hersker rundt omkring i verden har gjort det bydende nødvendigt at mestre disse principper, og hjælpeforeningen tilbyder hele tiden søstre undervisning i dem.

Spørgsmål: *Søster Smith, du har sagt at „skønhed er at være fremragende, hvadenten det drejer sig om kultur, kunst eller personlighed". Kan du nævne nogle måder hvorpå vi kan bestræbe os på at være fremragende i vor levevis og hvordan hjælpeforeningen kan hjælpe os?*

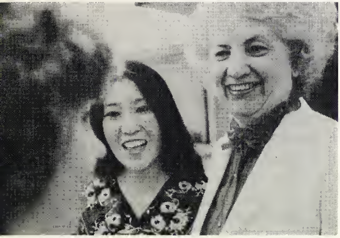
Søster Smith: Vi opnår at blive fremragende i vort liv når vi sætter standarder for os selv. Når vi så anvender disse standarder som en vejledning for os vil vi hele tiden arbejde på at gøre tingene bedre, uanset hvad det er. Hjælpeforeningen hjælper os på mange måder til at blive fremragende – i lektierne hører vi om standarder vi kan følge, idet de taler om det fortrinlige andre har opnået. Til hjemkundskabsmøderne og i de opgaver vi får for at undervise, lærer vi nogle færdigheder som vi kan bruge og vi udvikler vore talenter.

Hjælpeforeningens program er udarbejdet så det giver os mulighe-

der. Hvis vi accepterer disse muligheder vil vi udvikle vore talenter og kunne gøre ting vi aldrig troede muligt.

Spørgsmål: *Hvad er det vigtigste ved besøgslærerindearbejdet?*

Søster Smith: Det vigtigste ved besøgslærerindearbejdet er at hjælpe enhver kvinde til at forstå at hendes hjem er helligt. Det er yderst vigtigt at besøgslærerinderne hjælper søstrene til at forstå hvor vigtigt deres arbejde i hjemmet er. Med den store tilstrømning af omvendte spiller besøgslærerindearbejdet også en vigtig rolle for at hjælpe nydøbte søstre til at holde sig nær til kirken. Og selvfølgelig giver besøgslærerindearbejdet også mange kvinder mulighed for at arbejde i kirken. Enhver søster kan arbejde i kirken. Hun kan være aktiv, halvaktiv, eller passiv. Hun kan være enlig, gift eller gift med et ikke–medlem. Men i det øjeblik hun bringer evangeliets budskab ind i hjemmene og rækker sin hånd ud for at afhjælpe andres nød, så har hun mulighed for åndelig vækst. Kvinder, der har så stærk en fornemmelse for det der sker i hjemmet, er ofte en stor støtte for biskoppen fordi de kan se nogle behov som måske ellers ikke blev opdaget.

„Hjælpeforeningens opgave er at hjælpe med til at sørge for at kvindernes behov bliver dækket, og at deres tjenestydelser udføres så de er en støtte, i samarbejde med præstedømmet."

Spørgsmål: *Er der ikke sket en ændring i besøgslærerindernes forberedelsesmøde?*

Andenrådgiver i hovedpræsidentskabet, søster Shirley W. Thomas: Jo. Evnen til at samtale er nu taget med i barmhjertighedslektierne som gives den 5. uge, således at alle hjælpeforeningens medlemmer kan blive undervist i dette. Man koncentrerer sig stadig om de begreber som kan hjælpe søstrene til at udvikle et godt forhold til dem de betjener, men lektierne er blevet udvidet således at det omfatter noget mere indenfor barmhjertighedstjeneste såvel som besøgslærerindearbejdet. Selv om der i alle hjælpeforeningslektier ligger en del om barmhjertighed, så lægges der på disse lektier særlig vægt på de måder hvorpå man kan vise kærlighed ved at tjene andre – en nødvendig egenskab at mestre for Herrens tjenere. Besøgslærerinderne afleverer deres udfyldte rapporter til en tilsynsførende, som i mindre ward kan være det bestyrelsesmedlem som tager sig af

besøgslærerindearbejdet og barmhjertighedstjenesten, men i større ward kan man kalde en søster til dette formål. Øjeblikkelige nødsituationer og fortrolige sager skal besøgslærerinderne altid rapportere direkte til hjælpeforeningspræsidentinden.

Det personlige interview som præsidentinden eller en af rådgiverne afholder med hvert besøgslærerindepar mindst to gange om året er blevet omend endnu vigtigere end før, fordi det er her besøgslærerinderne kan aflægge beretning om deres kaldelse, og samtidig får præsidentinden de største muligheder for at finde ud af hvordan det står til med hjælpeforeningens medlemmer, og fot at påvirke kvaliteten af besøgslærerindearbejdet i wardet.

„Hjælpeforeningens ledere har ofte brug for oplysninger om forskellige medlemmers behov, og dem kunne primarys og Unge Pigers ledere måske give."

Spørgsmål: *Søster Miltenberger fremhævede i et tidligere interview med hovedpræsidentskabet hvor stor betydning det har at hjælpeforeningens præsidentinde og sekretær har et nært samarbejde. Hvad mener du om dette på nuværende tidspunkt?*

Søster Miltenberger: Jeg synes at sekretæren, under præsidentindens vejledning, kan være med til at udarbejde mange detaljer i den administrative planlægning, hvis præsidentinden og sekretæren har et nært samarbejde. Dette vil spare tid for præsidentskabet. Sekretæren kan også hjælpe præsidentinden på andre betydningsfulde måder – blandt andet ved at minde hende om ting der ikke er gjort færdigt, om tidligere aftaler og beslutninger, og om ting der må følges op. En anden vigtig opgave for sekretæren er den omhyggelige gennemgang af en dagsorden efter et møde, idet hun lægger mærke til hvad der er fuldført, hvem der blev tildelt opgaver, og hvad man slet ikke nåede at komme igennem. Det der skrives øverst på den næste dagsorden må være det der blev behandlet ved sidste møde, så intet forsvinder eller bliver glemt. Sekretæren kan hjælpe sin præsidentinde ved at vide hvor man skal henvende sig for at få nødvendige datoer, og ved at skaffe særlige oplysninger som er påkrævet. På den måde vil hun øge præsidentskabets effektivitet.

Spørgsmål: *På hvilke områder synes I at sidste dages hellige kvinder har brug for særlig styrke?*

Søster Smith: Noget af det vigtigste er evnen til at vurdere. En sidste dages hellig kvinde er nødt til at vide hvor hun står åndeligt, hvor hun ønsker at stå rent åndeligt og hvorfor, og hvordan hun opnår denne åndelighed. Hun har brug for en ophøjet ro, hvilket viser tegn på åndelig modenhed. Hun har brug for styrke, på de samme områder som kvinder har haft det på andre tidspunkter – de kvinder der gik over sletterne, og de kvinder der indsamlede hvede på præsident Brigham Youngs opfordring. Kvinder i dag har brug for styrke og udholdenhed i prøvelser, og for villighed til at benytte deres styrke i en god og ædel hensigt.

Spørgsmål: *Hvad gør hjælpeforeningens hovedbestyrelse for at opmuntre de forskellige hjælpeforeninger til at være flexible i den måde de behandler deres problemer på, nu hvor kirken er så internationalt orienteret?*

Søster Smith: Jeg tror Herren har forberedt os til den tid vi lever i, og jeg tror at vi allesammen er nødt til at forstå evangeliets principper, samtidig med at vi respekterer det individuelle hos mennesker med forskellig kulturel baggrund. Vi sender dem så få retningslinier som muligt, men det er vigtigt for dem at følge de retningslinier vi sender dem. Det er på den måde vi forener hjælpeforeningssøstre over hele verden.

Spørgsmål: *Hvilket råd har I til de kvinder der føler sig frustrerede på grund af de mange krav der stilles til dem i hjem, kirke, samfund, erhverv og andre steder?*

Søster Smith: Livet kan være spændende når man er engageret i mange forskellige ting, men det kan selvfølgelig blive frustrerende når man engagerer sig i for meget. Vi er nødt til at finde en balance i vores tilværelse, således at vi kan bevare herredømmet over den. Vi må finde ud af hvad det er vi vil og hvad vi kan, og ikke nødvendigvis forsøge at gøre de samme ting som alle andre gør. Det må være en personlig sag. På den anden side håber vi at kirkens kvinder engagerer sig i projekter som gør livet spændende og berigende. Et nyt projekt giver fornyelse i livet, hvad enten det er et stykke håndarbejde, en ny slags madlavning, eller noget nyt man lærer. Jeg vil råde kirkens kvinder til at bede og være realistiske når de træffer afgørelser om hvad de *kan* gøre, og derpå *gøre* det. □

„Vi kan vise kærlighed ved at tjene andre – en nødvendig egenskab at mestre for Herrens tjenere."

ÆR DIN FADER OG DIN MODER

Ældste Hugh W. Pinnock
De halvfjerds' første Kvorum

Jeg husker engang min far, da jeg var en ung mand på 17 år, retfærdigvis begyndte at kritisere mig for noget jeg havde gjort forkert. Jeg blev vred og vendte mig om imod min far og sagde noget lignende dette: „Hold op med at kritisere mig, far. Jeg har ikke været teenager før."

Min far sagde på sin smukke og kærlige måde: „Hugh, jeg har heller ikke været far før."

Min far gav mig her, måske ubevidst, en stor lektie. Jeg måtte som teenager stå til ansvar overfor mine forældre og jeg måtte være tålmodig med dem, ligesom jeg forventede at de skulle være tålmodige og forstående overfor mig.

Gennem hele sit liv henviste Jesus Kristus til sit forhold til sin himmelske Fader. Han belærte således sine disciple: „Thi jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre min vilje, men hans vilje, som sendte mig." [Joh. 6:38]. Ofte sagde han til de mennesker han var sammen med: „Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig." [2 Mos. 20:12]. Dette bud er næsten lige så gammelt som den formelle religion. Frelseren havde ikke alene sagt dette til de fordums israelitter, men han gentog det overfor den mand som spurgte: „Mester! Hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?" [Matt. 19:16]. Blandt de befalinger som Frelseren gentog var disse ord: „Ær din fader og din moder, og: du skal elske din næste som dig selv." [Matt. 19:19]. Sidestillede bud og det med rette.

Frelseren lærte os at vi skal lære og respektere vore jordiske forældre i bevidstheden om at vi for en stor del vil være afhængige af det vi modtager af dem. Han lærte også os allesammen, blandt andet også forældre, at vi skal „blive som små børn" [Matt. 18:3], „thi Himmeriget hører sådanne til" [Matt. 19:14]. Jeg tror han forventer at forældrene skal styrke den enestående renhed og uskyldighed samt de andre kristuslignende dyder som spædbørn er i besiddelse af når de kommer her til verden, fuldstændigt fritaget for løgn og bedrag.

Mange af de indstillinger mennesker er i besiddelse af, har de direkte fra deres forældre. Når en far og mor underviser i fordelene ved at adlyde Jesu Kristi evangelium, og de gør det på en kærlig måde, vil deres børn som regel reagere ved at acceptere lærdommene og følge dem i deres eget liv.

En af mine ungdomsvenner havde en far der var biskop. Han sagde ofte at han ville ønske hans far ikke var biskop, så han kunne sidde sammen med sin familie til nadvermødet og tilbringe mere tid derhjemme sammen med familien. Efterhånden som årene gik ændredes min vens indstilling. Han ærede sin far fordi denne havde været en så god biskop, og fordi familien virkelig havde lært mere på mange punkter og haft berigende, åndelige oplevelser, som de ellers ikke ville have haft, dersom faderen havde været mere sammen med sin familie og ikke havde været biskop. Sønnen ærede sin far og sin fars kaldelse i kirken, nøjagtigt som han ærede sine erindringer om dette dejlige menneske.

Det sker somme tider at forældre gør

noget der er forkert, og det kan få en ung mand eller pige til at spørge: „Hvordan kan jeg ære mine forældre når de gør noget som ikke er rigtigt?" Svaret ligger naturligvis i Frelserens ord, der hvor han siger: „Jeg siger dig: ikke syv gange, men halvfjerdsindstyve gange syv gange." [Matt. 18:22]. Vi har det samme ansvar for at tilgive vore forældre en fejltagelse, ligesom vi forventer at både de og andre skal tilgive os.

En af mine ungdomsvenner havde for eksempel et bittert skænderi med sin far. Faderen blev vred, gik ud af stuen, og på vej op ad trapperne til anden sal fik han et hjerteanfald og døde. Min ven fortalte mange gange at han ville have ønsket at han havde æret sin far, og hvor meget han ønskede at de vrede ord aldrig var blevet udtalt.

Mens jeg gik i skole og senere på universitetet i Utah fik jeg lejlighed til at lære Barbara Benson og de andre af præsident og søster Ezra Taft Bensons børn at kende. Når jeg talte med Barbara eller Bonny eller Mark eller Beth, blev jeg altid imponeret over den dybe respekt disse børn havde for deres forældre. Engang sagde Barbara: „Det er nemt nok for mig at respektere mine forældre på grund af den dybe respekt de har for os."

For nogle måneder siden talte jeg med én af de dygtigste sportmænd jeg kender. Denne dygtige unge mand havde netop gjort en glimrende figur på fodboldbanen. Bagefter spurgte jeg ham hvad det var der motiverede ham så meget. Han sagde: „Så du ikke at mine forældre sad og iagttog mig?" Han gjorde dem ære ved at gøre en ekstra indsats på fodboldbanen.

Da jeg for kort tid siden talte med et forældrepar, sagde moderen at hun aldrig var bekymret selv om hendes børn var sent ud om aftenen ved forskellige lejligheder. Jeg spurgte hende hvordan det kunne være. Hun svarede: „Børnene ringer altid hjem hvis det bliver sent. Jeg ved altid hvor de er og hvad de laver." Hendes sønner og døtre ærede hende.

Jeg husker en ung pige på college, hun blev bedt om at træffe en meget vanskelig beslutning. Hun var meget modtagelig for sin mors og fars meninger og spurgte dem til råds. Da hun omhyggeligt havde lyttet til dem, traf hun den rette beslutning som påvirkede resten af hendes liv. Hun ærede sine forældre.

Ære er et meget lille ord, men det betyder at man agter og respekterer mennesker, og at man viser dem det. Det betyder at man reagerer overfor de lærdomme som de tålmodigt og betænksomt har givet. Alle i familien bliver gladere og lykkeligere hvis vi børn vil ære vores far og mor. Det er som præsident Abraham Lincoln har sagt, og som ofte citeres: „Alt hvad jeg er eller nogen sinde håber at blive, skylder jeg min søde mor." Det kunne oprigtigt siges af næsten alle de unge i kirken. Alt hvad I er eller nogen sinde håber på at blive, skylder I jeres forældre eller dem der virker som jeres forældre, og deres tålmodige, opmuntrende ord og gerninger.

Må I ære jeres mor og far hver eneste dag ved at takke dem for alt hvad de har gjort for jer i retfærdighed.

Mormonym

For hver 1000 mennesker i verden er der én mormon. Hvis vi kunne være med til at omvende vores tusinde, så ville verden blive bedre at leve i. Men I må hellere se at komme i gang med det samme, for når I er færdige med at hjælpe jeres 1000 til omvendelse, så vil nogle af de øvrige af os stadig behøve jeres hjælp til at omvende vores tusinde.

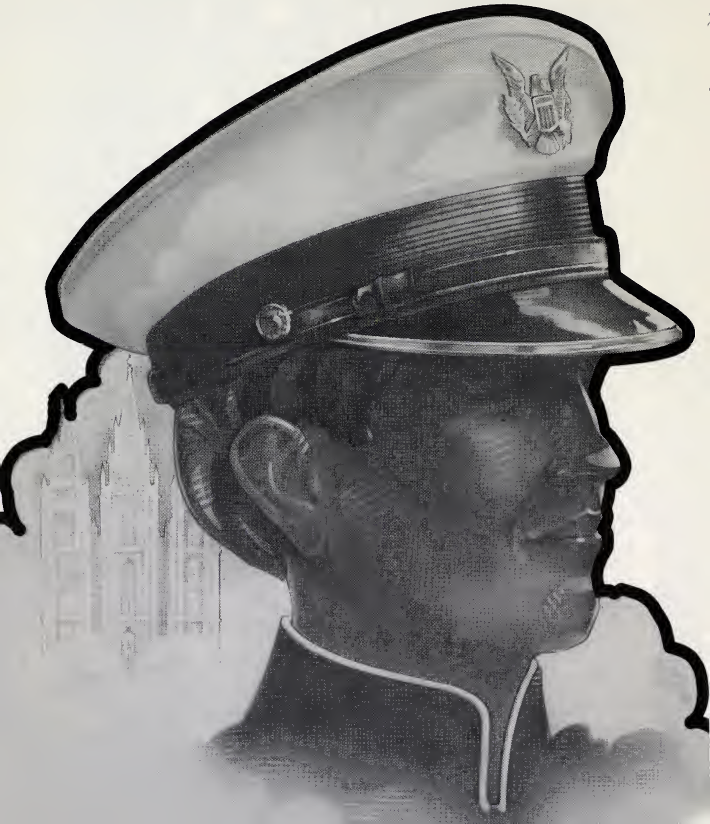

Her er jeres 1000.

CODYS DRØM

Richard M. Romney

Cody Carr var kun fire år gammel da han vidste at han ville være astronaut. Han havde en lille sparebøsse der lignede et rumskib, som han lagde sine tiendepenge i, og hver gang han lagde en mønt i var der et lys der bevægede sig som om raketten blev affyret. Efterhånden som han blev ældre drillede skolekammeraterne ham fordi han ville være rummand, men Cody mente det alvorligt. Det var på den tid hvor man begyndte at sende mennesker ud i rummet, og Cody sad og lyttede hvert eneste minut når noget gik i luften.

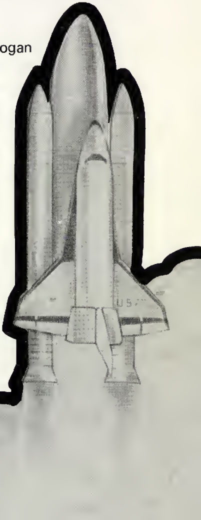
Naturligvis var det astronomi som var hans anden hovedinteresse. Han fik et teleskop i julegave og begyndte at stå op ved 3 eller 4–tiden om morgenen for at kigge stjerner. „Aftenhimlen virkede altid betagende på mig," sagde han. „Hele universet er Guds skaberværk, men vi ved ikke ret meget om det. Jeg har ofte tænkt at hvis der var noget udenfor disse grænser, så ville jeg udforske det. Men de eneste grænser vi har tilbage findes i det ydre rum, og der er kun én måde hvorpå man kan komme der – og det er ved at blive astronaut."

I skolen meldte Cody sig til alle de kurser han kunne komme til indenfor videnskab og elektronik. „Jeg mente ikke at elektronik har meget at gøre med udforskning af rummet, men min far foreslog mig at gå til det og jeg elskede det!" I den stat hvor han boede blev der afholdt en konkurrence i elektronik, og her kom Cody med i finalen.

Som led i Codys mål for at blive astronaut måtte han nå at blive optaget på luftvåbnets kadetskole. Mens Cody gik i highschool rådførte han sig med sine forældre, og bad til Herren for hvert skridt han tog hen ad vejen. Han havde tre store mål i sit liv. Det første var at holde alle vor himmelske Faders bud. Det andet var at udføre en fuldtidsmission. „Vi har hele mit liv talt om en mission og det der hører med til at komme på mission. Det hed aldrig ‚Hvis du skal på mission' men altid ‚når du skal på mission'." Det tredie store mål var at blive viet i templet.

„Hver eneste aften når vi var kommet i seng, gik mor og far rundt til vore senge og spurgte os efter tur: ‚Hvad ønsker du at få ud af livet? Hvad kunne du tænke dig at lave? Hvad vil du gerne være?' Disse samtaler om målsætning har virkelig hjulpet mig til at holde mig i den rigtige retning. Hver eneste aften sagde jeg disse tre ting og somme tider et par andre – som for eksempel mine planer om at blive astronaut – men altid

Illustreret af Michael Rogan

de første tre. Vi talte så om hvad jeg måtte gøre for at nå disse mål, og så kunne vi tale om ethvert andet problem eller spørgsmål jeg havde."

Men to af Codys mål stod i konflikt med hinanden. For at komme på mission var han nødt til at forlade kadetskolen efter det første år – men der var ikke noget der hed at forlade skolen for at tage på mission. Hvis han forlod skolen ville han formodentligt være helt ude. For at komme ind igen måtte han antages påny, og blot det at han måtte udmeldes kunne skade hans chancer for at blive genoptaget på skolen.

Men han fortsatte sine forberedelser. Cody løb 6–8 kilometer hver aften for at komme i god fysisk form. I sit ellevte skoleår tilbragte han en hel dag med at løse opgaver for at klare sin adgangseksamen, blandt disse opgaver var den såkaldte ATC [American College Test], SAT [en psykoteknisk prøve], flyvevåbnets maskintekniske prøve, samt en konditionsprøve. Han blev også interviewet, så man kunne bedømme hans lederevner.

Det første år på kadetskolen var ikke blot et år hvor han ventede på sin missionærkaldelse. „Det var hårdt," mindes han. „Efter de første fire måneder spurgte jeg mig selv: ‚Er det hvad jeg har tænkt mig at gøre i dette liv?' Men så tænkte jeg tilbage på den bekræftelse jeg havde modtaget gennem Helligånden. Jeg vidste at jeg gjorde tingene på den måde præsident Kimball havde sagt var den rette tid og orden, jeg bad og planen blev yderligere bekræftet. Jeg vidste at jeg var der hvor jeg skulle være, og det hjalp mig virkelig."

Da det første år var gået, måtte Cody påny overfor sig selv bekræfte sin beslutning om at tage på mission. Det kræver virkelig mod at overleve det skrappeste år på kadetskolen for derefter at opgive det hele. Og måske betød det også at han måtte annullere den drøm han havde haft hele sit liv om at blive astronaut. „Men jeg havde allerede otte år før truffet beslutningen om at blive udmeldt. Jeg var ikke i tvivl om hvad jeg ville gøre, selv om jeg led under det."

I marts, da det så småt var begyndt at blive forår, blev Cody interviewet af sin biskop og stavspræsident med henblik på at tage på mission. Ved sommerens slutning blev han udmeldt, efter at have gennemgået en „SERE–training" [overlevelse, undvigelse, modstandsevne og flugt]. Cody blev ligesom enhver anden kadet som ønsker at forlade skolen, interviewet af forskellige rådgivere og officerer.

„De begyndte allesammen med at stille mig nogle indgående spørgsmål," sagde Cody, „men så snart jeg fortalte dem grunden til at jeg ville udmeldes, ændrede de indstilling. De gav allesammen udtryk for deres respekt for de SDH–medlemmer de kendte, og da jeg fortalte dem at jeg ville forsøge at komme tilbage sagde de at det var i orden, hvilket i sig selv var noget af et chok." I sin skriftlige ansøgning måtte han give en fuldstændig forklaring på hvad en mission er og hvorfor han ønskede at udføre en mission.

Den officer som skulle underskrive papirerne som vidne kommenterede: „Jeg har aldrig nogen sinde i mit liv læst noget lignende. Er det virkelig det du tror på?"

„Helt bestemt," svarede Cody.

„Der var mange af dem som ikke kunne forstå det," forklarer Cody, „men de accepterede min forklaring. De følte noget som de sjældent havde følt før." I Maj modtog Cody sin missionskaldelse. Han skulle til Zürichmissionen i Schweiz. Han ankom til Missionary Training Center i august. Det var naturligt for Cody at koncentrere sig om sit studium, og lydighed var noget indgroet hos ham. „Jeg ønskede at udnytte min tid klogt, fordi jeg vidste hvilken pris jeg måtte betale for min mission," sagde han.

I begyndelsen bekymrede han sig ved tanken om at han måske ikke igen kunne få adgang til kadetskolen, men efterhånden holdt han op med at bekymre sig og overlod problemet til Herren. Desuden er missionærarbejdet en udfordring i sig selv. „De første seks eller syv måneder gjorde jeg alt det en missionær bør gøre. Jeg vidste at kirken er sand og at arbejdet var betydningsfuldt, men jeg holdt ikke så meget af det som jeg burde. De oplevelser jeg havde haft på kadetskolen kom mig til hjælp. Jeg var vant til at gøre ting der var vanskelige. Jeg arbejdede hårdt og bad hver eneste dag om at arbejdet måtte være en glæde fremfor en byrde for mig. I løbet af en uge ændredes hele min indstilling. Pludselig var jeg gladere. Jeg arbejdede fordi jeg ønskede det, og ikke blot fordi det var en pligt. Jeg vidste at min mission ville være ofrene værd, selv om jeg ikke blev genoptaget på kadetskolen."

Så kom der et brev hjemmefra hvor Cody fik at vide at Ted Parsons, en anden kadet som havde ladet sig udmelde fra kadetskolen for at tage på mission, var blevet genoptaget! Så var der måske alligevel en chance for Cody også!

Cody tog den nødvendige adgangseksamen for at komme ind i militæret. „Min missionspræsident havde givet mig en velsignelse. Han fortalte at jeg havde udført en værdig mission og at Herren ville hjælpe mig med at klare det jeg nødvendigvis skulle."

Kort efter velsignelsen kom Cody ud for et uheld. Han havde et frontalt sammenstød på sin cykel hvor han stødte næsen ned i cyklestyret. „Det er strenge krav der skal opfyldes for at blive kvalificeret til kadetskolen. Efter et uheld som dette vil man normalt miste sin kvalifikation til at blive pilot. Hvis jeg havde ramt mine øjne eller min pande eller blot mine tænder, ville det formodentligt have diskvalificeret mig." Cody var overbevist om at han blev beskyttet.

Da resultatet af prøven forelå, viste det sig at Cody havde flere point end den første gang han søgte adgang, hvilket var en fordel fordi konkurrencen om at komme ind var blevet skærpet.

„Jeg forventede ikke at Herren skulle gøre det hele for mig. Jeg sørgede for selv at gøre alt hvad jeg kunne og overlod resten til ham," sagde Cody.

Senatet genantog Cody. Han var blevet belønnet for sin tro. To uger efter sin hjemkomst fra Schweiz og to år efter at have forladt Colorado Spring, kunne Cody Carr atter påbegynde kadetskolen. Hans drøm om at blive astronaut forblev ét af hans hovedmål, sammen med hans andre mål som går ud på at holde budene, blive viet i templet og være missionær hele sit liv. □

Sødmen ved tjenestegerninger

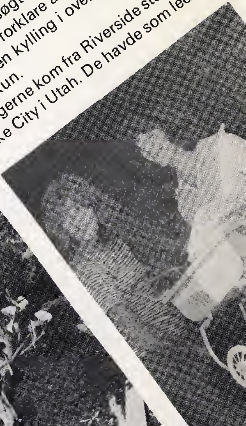
Janet Thomas

En lille vietnamesisk kvinde kæmpede for at få en frossen kalkun op fra supermarkedets fryser. Hendes mand stod og så til og smilede bredt til de to unge amerikanske piger som stod ved siden af ham. „Kylling?" spurgte han. De brast alle sammen i latter. De to piger forsøgte på et ukompliceret engelsk at forklare at denne store fugl ikke var en kylling i overstørrelse, men en kalkun.

Pigerne kom fra Riverside stav i Salt Lake City i Utah. De havde som led i et

stavstjenesteprojekt påtaget sig at hjælpe en vietnamesisk familie. En af deres opgaver var at vise familien rundt i et amerikansk supermarked. „Vores første tur til supermarkedet blev en uforglemmelig oplevelse," sagde Laurie Sperry, fra Center første ward. „Vi lo næsten hele tiden."

Hjælpen til denne flygtningefamilie engagerede mange af de unge piger. De hjalp familien med at finde et passende sted at bo, med at indsamle tøj, sengetøj og senge, med at få børnene indskrevet i skolen, og ved at tage den lille familie med en tur i byen.

„Selv om vi ikke kunne kommunikere med ord," sagde Laurie, „så kunne vi fornemme deres taknemlighed."

Pigerne i Riverside staven har smagt tjenestegerningernes sødme. Og det som begyndte med et tjenesteprojekt blev til gensidig interesse og hjælp mellem venner.

Sådanne glædelige tjenestegerninger blev udført på utallige måder af 12 stave i Salt Lake dalen, og de fremlagde resultaterne af deres projekt overfor tidligere og nuværende hovedbestyrelsesmedlemmer for Unge Piger. De var samlede for at fejre Unge Kvinders 112–års fødselsdag. Tjenesteprojekterne spændte fra at arbejde med handicappede børn til at tage sig af ældre mennesker i omegnen.

Pigerne i Salt Lake East Millcreek fjerde ward talte deres barmhjertighedsgerninger i et bolsjeglas. Hver uge lagde pigerne et stykke slik i glasset for hver tjenestegerning de havde deltaget i, i den forløbne uge. Efterhånden som glasset fyldtes med slik blev pigerne mindet om sødmen ved tjenestegerninger. Når glasset var fyldt udvalgte pigerne sig en særlig familie som fik glasset med en forklaring om hvad det fyldte glas betød – hvert stykke slik repræsenterede en barmhjertighedsgerning.

I Salt Lake Holladay staven engagerede man sig i et projekt for handicappede unge. Susanne Hardman fra 11. ward sagde: „Vi var med til at undervise klasser for Unge Piger. De handicappede piger var altid glade for at se os. De er noget ganske særligt, man elsker bare at være sammen med dem." Mange af pigerne i Holladay staven fortsatte deres tjenesteydelser for de handicappede.

I primary for handicappede børn måtte pigerne arbejde med børnene individuelt. „Vi elsker det," sagde Carrie Nielson fra første ward, „fordi man føler sig så sikker og fornemmer at der er brug for en. Når man går derfra føler man det som om det var dem der gjorde os en tjeneste."

I flere stave valgte man at gøre noget for de ældre i området. I Salt Lake Holladay nordre stav har hver af klasserne for Unge Piger adopteret en „bedstemor" eller „bedstefar" som de vil hjælpe året igennem. De skiftedes til at hjælpe dem med transport og rengøring i hjemmet. Desuden arrangerede pigerne at de ældre medlemmer kunne få optaget deres personlige historie på bånd. De maskinskrev det indtalte og lavede til hver bedstemor og bedstefar kopier som de kunne beholde, samt tilstrækkelig mange ekstra kopier som de kunne give deres børn.

Nogle stave i Ogden området i Utah

udførte en tjenestegerning som ikke alene var en fryd for de tusinder som besøgte Temple Square i Salt Lake City ved juletid, men også bragte glæde til masser af børn i Israel. Unge Piger havde lavet udstoppede dukker der var klædt på i nationaldragter fra hele verden. Dukkerne var med røde silkebånd bundet til juletræer der stod både nord og syd for Visitor Center på Tempelpladsen. Hver pige undersøgte det land som hende dukke repræsenterede og forsøgte at lave nationaldragten så autentisk som muligt. Hun satte en seddel på dukken med sit navn og sin adresse.

Efter jul blev dukkerne sendt til Israel hvor de blev givet til arabiske forældreløse børn i Bethlehem. Den første dukke blev givet til en lille pige med briller. Hun hed Ikhlash. Hun krammede sin nye dukke ind til sig hele dagen, og havde den med sig både når hun legede, spiste og sov.

Danolyn Lewis fra Salt Lake Cannon staven har opdaget at tjenesteydelser også fik hende til at synes bedre om sig selv. Efter at hun havde arbejdet i et projekt for ældre mennesker i sit ward sagde Donalyn: „De får mig til at føle mig som om jeg er noget særligt." Og Kara Nelsen fra Salt Lake Holladay staven har opdaget hvor lang tid efter og hvor dybtgående virkning tjenesteydelser kan få. Kara sagde: „For at man kan elske et menneske er man nødt til at lære dem at kende."

Tjenesteydelser går imod loven om at give og modtage. Både giveren og modtageren vil modtage noget ganske særligt. Tjenestegerningernes sødme er noget de begge får del i. Det udfylder behovene for mennesker i nød og det tilfredsstiller dem som giver. Det er sødmen ved tjenestegerningerne.

Hvad er I og de unge i jeres klasse, i jeres kvorum, i jeres stav eller distrikt i færd med at yde af tjenestegerninger for jeres medmennesker? Vi vil gerne offentliggøre nogle af de bedste historier om tjenesteprojekter, som unge i hele verden har udført. Men vi har brug for jeres hjælp. Hvis jeres gruppe er engageret i et tjenesteprojekt hvor de gør noget for samfundet, et hospital eller forældreløse, særlige nødstedte personer – eller hvad som helst – så vil vi gerne vide noget om det. Send os historien og også nogle gode billeder [helst i sort/hvid]. Sørg for at få mange detaljer med, især udtryk for hvordan det føles at give og reaktionen hos de mennesker som blev hjulpet og fik gavn af det. Send jeres historier til Translation Division, Vodroffsvej 7, DK–1900, København V senest den 30. juni 1983.

Historierne skal være maskinskrevet. Sæt et lille stykke papir fast med tape på bagsiden af hvert billede, med navn og adresse på den, billedet skal tilbagesendes til. [Maskinskriv eller skriv tydeligt]. Vær også venlig at give hvert billede et nummer. Skriv derpå, på et stykke papir for sig selv, numrene på hvert billede samt en billedtekst eller beskrivelse af hvad der sker på billedet og hvem der er engageret på det. Vær venlig også her at skrive nøjagtige navne. [NB: Hvis I skriver bagpå et fotografi med blyant eller kuglepen vil I presse skriften igennem så den kan ses på billedets forside]. □

Hvad galt er der ved at være „anderledes"?

Ældste William Grant Bangerter
De halvfjerds' første Kvorum

Et af de storslåede skriftsteder vi har findes i Peters 1. brev, hvor han fortæller hvilken slags mennesker vi bør være. Jeg tror der specielt henvises til unge mennesker: „Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans Guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys." [1 Pet. 2:9].

Jeg ved ikke om alle unge mennesker har forstået hvad der forventes af dem som medlemmer af Jesu Kristi Kirke, men vi er en udvalgt generation idet vi er blevet kaldet ud fra verden ved kundskab til det gengivne evangelium, for at leve nøjagtigt i henhold til Jesu Kristi evangeliums principper. Vi er et kongeligt præsteskab eftersom vi er velsignede og beseglede til andre mennesker på jorden gennem evangeliets ordinanser.

„Og jeg vil gøre dig til en stor nation, og jeg vil velsigne dig i overmål og gøre dit navn stort blandt alle nationer, og du skal være en velsignelse for din sæd efter dig, så de i deres hænder skal bære denne gerning og dette præstedømme til alle nationer." [Abr. 2:9].

Vi er blevet en hellig nation ved hjælp af de velsignelser vi har fået overdraget. Vi kan opregne dem – de begynder lige efter vi er født, når vi får et navn og en ældstes velsignelse. Derefter får vi dåbens velsignelse og bliver bekræftet som medlemmer af kirken. En passende tid derefter får vi en patriarkalsk velsignelse, som en vejledning og en rettesnor til os på vor vej gennem livet. De unge mænd modtager det aronske præstedømme, hvilket senere bliver udvidet når de bliver velsignet med det melkisedekske præstedømme. Kvinderne modtager velsignelser af præstedømmet i deres hjem, i deres ward, i deres ægteskab, og når de kommer i templet. Alle kirkens medlemmer er berettiget til særlige velsignelser af deres far, når de syge salves eller på forskellige andre tidspunkter i deres liv. Dette gør os til en hellig nation.

Kendsgerningen er at vi ikke er som

andre mennesker, og på grund af denne forskel kalder nogle mennesker os „anderledes".

Jeg har oplevet meget som har hjulpet mig til at forstå at det ikke altid er så dårligt at være kendt som „anderledes". De oplevelser jeg henviser til, fandt sted på et tidspunkt hvor jeg var i luftvåbnet under den 2. verdenskrig. Selv om jeg ikke kom ud i krigszonerne fik jeg mange oplevelser i de fire år jeg befandt mig mellem mænd der ikke var medlemmer af kirken. Det meste af tiden var der kun få, hvis der overhovedet var nogen, i militæret indenfor min omgangskreds som var medlemmer af kirken. Jeg lærte at flyve flyvemaskiner og jeg blev flyvelærer, men mit forhold til mine kammerater var stort set en nydelse. Jeg opdagede at de unge mennesker jeg kom sammen med almindeligvis var ordentlige mennesker, og selv om vi ofte på en godmodig måde drillede hinanden, syntes jeg aldrig at jeg blev latterliggjort fordi jeg var sidste dages hellig. I virkeligheden opdagede jeg at mine kammerater respekterede mig selv om de ikke levede som jeg gjorde.

Mine oplevelser i militæret fik jeg efter jeg havde været på mission. Mine kammerater vidste at jeg havde været missionær, hvilket for dem betød præst. Jeg husker en aften hvor jeg lå i mit telt ved siden af en ung mand fra Tennessee. Han kiggede ofte på mig med undren. Når jeg spurgte ham hvad han spekulerede på svarede han: „Jeg kan ikke tro det. I min barndom var præster nogle mennesker der var så højt respekteret at man knap nok turde tale til dem, og her ligger jeg ved siden af én i et telt."

Eftersom mange af mine kammerater gjorde ting som sidste dages hellige ikke synes er særlig godt, som for eksempel at ryge eller drikke, bande eller være umoralsk, så var det tydeligt at de ikke bekymrede sig om hvad Herren ønskede de skulle gøre. Men når de kom i en presset situation ændrede de alligevel indstilling. Jeg husker én af disse unge mænd som især var imponeret over mit tidligere liv som missionær, han blev taget ud til en såkaldt udskildningsflyvning, og han vidste at hvis han ikke bestod denne prøve den pågældende dag, ville han ikke kunne blive flyver indenfor flyvevåbnet i USA. Han kom hen til mig med tårer i øjnene og sagde stille og højtideligt: „Bill, vær rar at bede for mig. Jeg har brug for det."

En dag skulle vores instruktør give en forklaring til fem af os i instruktionslokalet. Han vendte sig om imod tavlen da han skulle forklare en bestemt manøvre. Han var i færd med at ryge en cigaret, og idet han skulle til at illustrere rakte han mig den, og dette betød at jeg fik det „privilegium" at holde min første cigaret i hånden. Da han var færdig med at illustrere på tavlen, tog han cigaretten igen og sagde: „Hr. Bangerter, undskyld jeg bad dem holde min cigaret. Jeg ved jo at De ikke ryger, gør De vel?"

Jeg sagde: „Nej, det gør jeg ikke."

Så sagde han: „De drikker heller ikke, vel?"

„Nej," svarede jeg.

Han spurgte: „Drikker De te?"

„Nej."

„Drikker De kaffe?"

„Nej." Så vendte han sig om mod de fire andre som stod sammen og sagde: „Hør her, det er visdomsordet. Hvis vi efterlevede dette ville vi allesammen

være meget sundere." I kan nok forstå at jeg følte mig opløftet ved denne oplevelse.

En anden dag var jeg med i en flyvemaskine sammen med min eskadrilleleder. Jeg var cirka 23 år og han var omkring 40. Han var en høflig mand med fine manerer. Da flyveturen var ovre og vi var landet med flyvemaskinen kørte vi hen over landingsområdet, idet et andet fly passerede os på en måde som min eskadrilleleder ikke syntes om. Han kiggede på den anden pilot og sagde med afsky i stemmen: „Hvad mon denne noksagt bilder sig ind!" Og så kom han med en ed. Vi parkerede flyet og slukkede for motoren. Idet jeg gik ud af maskinen vendte han sig om imod mig og sagde: „Hr. Bangerter, De må undskylde at jeg talte som jeg gjorde lige før. Jeg glemte et øjeblik at det var Dem der sad sammen med mig i flyvemaskinen."

Jeg har naturligvis igennem årene lagt mærke til at jeg blev betragtet som anderledes. Nogle mennesker syntes måske jeg var mærkelig. Men dem jeg kom sammen med gav dog ofte udtryk for deres beundring for den måde jeg levede på. Jeg har aldrig fundet det nødvendigt at bryde med mine standarder, at tage min tempelgarments af eller at undskylde at jeg var sidste dages hellig. Under min uddannelse skete det mere end én gang at mine klassekammerater samledes til et afskedsselskab, eller i en anden særlig anledning, og spiste middag hvor de naturligvis frit kunne drikke spiritus. Så kom flere af mine kammerater hen til mig under middagen og spurgte om jeg ville være venlig at køre deres bil hjem for dem, fordi de ikke kunne stole på at de ville være i stand til at køre bil når selskabet var slut.

Jeg kan ærligt sige at jeg aldrig har oplevet at et menneske som ikke var medlem af kirken, har forsøgt at få mig til at slække på mine standarder. De eneste mennesker jeg kan huske der har forsøgt at tvinge mig til at aflægge mine principper, eller som har latterliggjort mig på grund af mine standarder, har været mennesker der var medlemmer af kirken, men som ikke efterlevede kirkens standarder.

Jeg ved at det er en velsignelse at forsvare sandhedens og retfærdighedens principper. Mennesker, der værdsætter deres gode navn og rygte, vil betragte det som en ære at tilhøre den udvalgte generation og blive lagt mærke til som et anderledes og nobelt menneske. Jeg håber jeg altid må kunne finde unge mennesker som er anderledes. Det er stabile mennesker der bygger på en sikker grundvold. □

På omslaget:
I midten på forsidebilledet ses hjælpeforeningens hovedpræsidentinde, Barbara B. Smith sammen med sine rådgivere str. Marian R. Boyer til venstre, samt str. Shirley W. Thomas, foruden nogle repræsentanter for hjælpeforeningens verdensomfattende søsterfællesskab. (Fotograferet af Eldon K. Linschoten).

Inde i bladet kan vi læse et interview der afholdt med hjælpeforeningens hovedpræsidentskab.

